

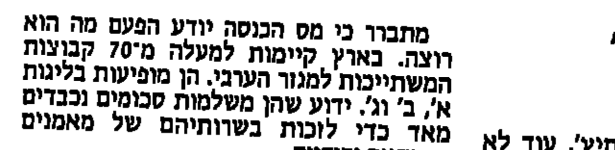

אזהרה — משרד הבריאות קובע כי העישון מזיק לבריא

מאמן מיחיץ' (משמאל, בחברת ג'ק מוסל, לשעבר מאמן נבחרת ישראל וכיום במכבי פ"ת). לא נועץ במאמנים המקומיים (צילם: עדי אבישי)

ביקורת על מיחיץ' מצד המאמנים

המאמן הלאומי מיליינקו מיחיץ', עוד לא נכשל במשחקים הקדם־אולימפיים – אך כבר זוכה לביקורת מעמיתיו הישראלים, הטוענים כי איננו ממלא את תפקידו כנדרש ממנו וכפי שהתחייב לעשותו.

הביקורת היא על כך שמיחיץ' לא ביקר העונה ולו באימון של קבוצה אחת – דבר שהוא עשה לפני שנה. כמו כן נטען נגדו שאיננו נפגש עם המאמנים כדי לשמוע מהם או להשמיע להם – מה שיגרום בסופו של דבר לאי שיתוף פעולה עמו, מצד המאמנים הישראלים.

גם בנושא מקצועי "פרופר", הושמעה כלפיו ביקורת. מתברר, כי מיחיץ' נמצא ב"מעקב צמוד" של המאמנים הישראלים. עובדה: הם חישבו ומצאו כי המאמן הלאומי לא קיים העונה אף אימון – טאקטי או רגיל – לשחקני הנבחרת, אלא רק משחקים בין שחקני הסגל לבין קבוצות. מנסיון העבר, שלהם ושל מאמנים אחרים, כולל ג'ק מנסל האנגלי, טוענים אנשי המקצוע הישראלים כי זוהי שגיאה מקצועית שלא לקיים אימונים מהסוג הזה ולהסתמך אך ורק על משחקי אימון.

סלקטר לא מתלהב לחזור לחיפה

החלוץ משה סלקטר, שהבקיע עד כה שני שערים לזכות בית"ר ירושלים, לא עונה כנראה על הציפיות שהיו ממנו בירושלים. רק כך ניתן להבין מדוע זו מוכנה לשחררו חזרה לחיפה – לאחר שזו זכתה בו בתום מאבק משפטי.

פעמיים הציע מנהל בית"ר ירושלים, אברהם לוי, למנהל מכבי חיפה, יעקב מעיין לקבל חזרה את סלקטר ולהחזיר לירושלים את 50 אלף הדולרים ששולמו עבורו, עד כה. בפעם האחרונה הופנתה ההצעה כאשר שתי הקבוצות שיחקו ביניהן בהתפצי־בה (משחק לזכר 10 ילדי הקיבוץ שנהרגו בתאונת דרכים).

יתכן שחיפה היתה מתפתה להצעה – אך מהר מאוד התברר לה, כי התקנון איננו מאפשר לשחקן שעבר, לחזור באותה עונה לקבוצה ששיחררה אותו. בנוסף לכך התברר עוד כי סלקטר עצמו אינו רוצה לשמוע עתה מהרעיון לחזור למכבי חיפה...

גם הערבים על הכוונת של המס

מס הכנסה החליט "להתלבש" בגביית כספים לא רק על קבוצות הכדורגל היהודיות אלא גם על הערביות.

באחרונה נקראו נציגי קבוצות ערביות לפקידי מס ההכנסה כדי לתת הסברים לנעשה בקבוצות ולשלם חובות שמגיעים מהן עבור שכר ששולם למאמנים ולשחקנים בליגות הנמוכות.

מתברר כי מס הכנסה יודע הפעם מה הוא רוצה. בארץ קיימות למעלה מ־70 קבוצות המשתייכות למגזר הערבי. הן מופיעות בליגות א', ב' וג'. ידוע שהן משלמות סכומים נכבדים מאד כדי לזכות בשרותיהם של מאמנים ושחקנים יהודיים.

החישוב שנעשה מצביע על כך שההוצאה הכספית השנתית של 70 הקבוצות הערביות מגיעה ל־3.5 מיליון דולר, סכום זהה להוצאה הכספית של כל קבוצות הליגה הארצית, הנחשבת בישראל לחצי מקצוענית ושמשלמת סכומים נכבדים למדי למס הכנסה.

כיבוד הורים – קודם

תמיר לינהרט מהפועל ת"א הוא בחור עם אופי. הכדורגל אצלו איננו ערך עליון. כיבוד הורים חשוב אצלו יותר – ועל כך יעיד הסיפור הבא.

לא מכבר סיים לינהרט את הטירונות והוצב בבסיס לא רחוק מתל־אביב. למרות זאת, לא שוחרר במידה מספקת לאימוני הקבוצה, עקב תפקידו. כמובן שדבר זה פגע בקידומו בכדורגל, כאשר קבוצתו זקוקה לשירותיו של חלוץ מבטיח זה.

כדי להבטיח נוכחות עקבית יותר מצידו באימונים, הציעו לו בעלי תפקידים באגודתו, לספר בצבא כי הוא חייב להיות כל יום בבית, ומוקדם – מאחר שהוריו מסוכסכים וכו'. נימוקים־תירוצים אלו נשלפו, על־פי נסיון העבר – והם הוכיחו עצמם.

תמיר לינהרט סירב לשמוע לעצה זאת, שהיתה מבזה אותו ואת הוריו, גם אם כתוצאה מכך יתקדם פחות בכדורגל.

כדורגלן לינהרט. לא קיבל את העצה... (צילם: עודד מילשטיין)

המטרה: צימצום כוחו של דוד סולמי

אגודת בני יהודה עומדת לקיים בתקופה הקרובה אסיפה כללית, כשהמטרה היא לבחור הנהלה חדשה, מורחבת – ובכך להקטין עוד יותר את כוחו של דוד סולמי.

מתברר, כי לא ניתן לאחות את הקרע שבין שני האחים גד ודוד סולמי. זאת, למרות שנעשו בעניין זה נסיונות רבים מצד המשפחה. ההנהלה מונה עתה חמישה אנשים, חלקם אינו רוצה להצביע בנושאים חשובים מאחר שהם קשורים בשני האחים ואינם רוצים לפגוע באחד מהם.

מכך כמובן סובלת הקבוצה. על כן סוכם כי תוך פרק זמן קצר,(הדבר תלוי לא מעט גם בהצלחת הקבוצה בליגה), תתקיים אסיפה כללית, וזו תיבחר. הנהלה בת שמונה אנשים, שרובם לא יהיו קשורים לאף אחד משני האחים, בעיקר לא לדוד סולמי.

באיחור של חודשיים – סולק חלק מהחוב

הסיפור הזה נשמר בסוד כמוס – אך עובדה היא כי דרושה התערבותה של שגרירות ישראל בבון, כדי שהפועל באר שבע, באיחור של חודשיים, תסלק חלק מחובה הכספי לבית מלון שבו התארחה בגרמניה, בעת שקיימה שם מחנה אימונים, באוגוסט.

עד לתשלום החלקי, שבוצע רק לפני ימים אחדים, נקטו הגרמנים בכמה צעדים שלא הוסיפו כבוד לישראל ולכדורגל שלנו. בעלי המלון, בעיירת זוברנהיים, שם התארחה באר שבע, פנו למשטרה המקומית וזו היפנתה אותם לשגרירות ישראל בבון ולהתאחדות הכדורגל הגרמנית, האזורית. כל הגופים נקטו בצעדים שונים והפעילו לחצים כדי שבאר־שבע תסלק את חובותיה.

במיברק שנתקבל אצל הסוכן הישראלי שאירגן את המסע לבאר־שבע, כותב בעל־המלון הגרמני: "התשלום הובטח לי בשדה התעופה, אך שם בצורה מפתיעה, נעלם ראש המשלחת של באר שבע – ועד היום לא ראיתי או שמעתי ממנו".

החוב עמד על 22 אלף מארק. לפני שבוע שילמה באר־שבע 15 אלף מארק, באמצעות סוכן הנסיעות.

אגב: במיברק הודיע בעל המלון, כי אינו רוצה עוד לארח אצלו קבוצות כדורגל ישראליות. תגובה צפוייה – גם אם בכך הוא מאשים את כל הקבוצות בהתנהגות לא יפה.

שונה רק במעט המצב אצל קבוצת הפועל ת"א, שנשארה חייבת כסף בעד מחנה אימונים שנערך בבאד־קרויצאך – אבל לא לגרמנים הם חייבים, אלא לסוכן הישראלי, בהתאם להסדר שנעשה עמו. חלק מההמחאות שניתנו לו חזר והחדשות ניתנו עתה, לתאריכים מאוחרים – מעבר לסיכום המקורי. הפעם מקווה הסוכן כי הצ'קים יכובדו.

שבוע ספורט

מודעות: גילה שניידר, חיליק עמיר טל': (03)439442

עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: שפי דגן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים

בשער

משמאל: ארואסטי, גאליס, ברקוביץ ויאנאקיס. פרידה מרשימה מהנבחרת (צילם: ע. אבישי)

© כל הזכויות שמורות ל"מעריב"

"היורש של מלמיליאן", "הכשרון של שנות ה־90", "הנכס של נתניה", "יהלום מלוטש", "אטרקציה" – אלו רק מקצת מהתארים והכינויים שכבר דבקו ברגליו של שלום תקווה, עתה הטוב במבקיעי הליגה הלאומית (7 שערים) "אין לי הסבר למספר השערים הזה – כנראה מזל", הוא מנסה להצטנע בהתעלם מכל השגיאות והחסרונות שבמשחקו – יש בו ניצוצות של כוכב גדול סבור כי לקט־רגל "אני חייב הכל" הקייץ ינסה לשחק באולמות בארה"ב "זה תפור עלי" מגלה: קבוצה מערב גרמנית כבר התעניינה בו

שלום תקווה, 22 וחצי. דוהר־מכדרר כסופת. "בגיל נ", נזכר אבא, "נתגלה כשרונו בעניין הזה"...

לא רק כדורגל יש לו בראש – גם בחורות. קוצר הצלחה בנושא הזה, במיוחד בעירו

המאזן עד כה: 7–7, שער בכל משחק. אך אין לצפות שעל פי הקו הזה יגיע ל־33 שערים עד סוף העונה.

הקלות הבלתי נסבלת של הכידרור

שאול לילוב

שלום תקווה עדיין לא נהנה מהפרסטיז'ה ויראת הכבוד שבה נוהגים מגינים קשיים באורי מלמיליאן. עדיין נותנים לו מכות ברגליים, עדיין תופסים בחולצה, מקללים, מאיימים, שורטים.

צרותיו של המגן־השומר מתחילות כאשר תקווה מקבל כדור. לצורך העניין, אין זה משנה אם גבו הוא המופנה אל השער או פניו. כמו כן אין חשיבות למרחק מחשוער.

שלב ראשון, שלב ההיסטריה, מסתיים בבעיטה מכוונת היטב לברך, איזור הפציעה המסורתי שלו, או לקרסול, החלק הפגיע בכל שחקן.

כאן ההיסטריה כפולה כיוון שלמקום האירוע נזעק מייד צוות מתוגבר, הכולל רופא מצוייד בספריי וזריקות; מאמן־מודאג־על־סף־היסטריה זאב'ק זלצר ושחקנים־עמיתים ממכבי נתניה, בסיטואציה של נכונות לתיגרה. גם הזעם העולה ביציעים משכנע את השופט להזהיר את העבריין בכרטיס צהוב.

בשלב השני, שומרו האישי של תקווה מגביר את עירנותו והדבר מתבטא בכך שהוא מניח לו לקבל את הכדור בחופשיות יחסית. טעות גדולה מזו אין. לתקווה יש דבק־מגע מסוג בלתי־נראה. בטרם יעלה לכר הדשא, ימרח אותו היטב וכחשאי על נעלו. נוגרן לדבק הזה טרם נמצא. שגה השומר וניסה להיכנס לתיקול – תקווה נעלם לו בכת־אחת משדה־הראייה, והנה הוא שועט הלאה במעלה הרחבה, מסתובב על צירו, משטה בבאים לקראתו וגורם להם להיתקל איש ברעהו. אם הוא ביום טוב, כל המהלך יסתיים בשער.

קיראו לזה איך שתירצו: היורש של מלמיליאן, הכשרון של שנות ה־90, נכס, פנומן או אטרקציה – בכל מקרה, זה כמו אותו ספר: הקלות הבלתי נסבלת של... הכידרור.

כאשר אלוהים חילק במשורה מנות מרודות של כשרון וחלף מעל פני שכונת סלע, בכניסה לנתניה, נחתה מנה גדולה במיוחד ישר לתוך בית מספר 12 ברחוב יוספטל. "בגיל 3", נזכר אבא־אליהו, שוער עבר בהפועל דורה, "נתתי לו בפעם הראשונה כדור. פתאום אני רואה שהוא מעביר אותו מרגל לרגל. אחרי שנים, כשהיה לנער, אני זוכר איך היו באים אלי הביתה חברים שלו מביה"ס והשכונה ומספרים לי בהתרגשות איזה בן מוכשר יש לי".

חברים מספרים לאבא

מאמני הקבוצות שנגדן הוא מופיע, נמצאים בדילמה לא קלה. אם תשים עליו שומר, הרסת את חדוות המשחק. אם לא תציב, הפסדת אותו. לרוב נופלת הבחירה על האפשרות הראשונה. ולא שזה עוזר הרבה – אתה עושה שמיניות באויר, מתפתל, נושך, חוסם, מתגלץ', הולך לכדור ראשון או שומר מרחק, האיש עם השפם תמיד יוצא יותר טוב ובסופו של דבר לא נותר אלא להשתמש בפאול, באחת מדרגות החומרה שלו, כדי לעצור את המיפגע הזה.

עד כה כבש תקווה 7 שערים ב־7 משחקים. גול למשחק. הוא גם צועד בראש טבלת מבקיעי השערים ב"לאומית". בעונות קודמות זה הלך לו יותר קשה. הרישומים מלמדים, שבעונת '83/4, כבש ארבעה שערים, ב־'84/5 חמישה, בעונה שלאחר מכן ארבעה וכך גם בעונת המשחקים '86/7; שבה השתתף בסך הכל ב־17 משחקים, 12 מהם מלאים.

7 גולים ב־7 משחקים, זה ממוצע שנתי שנע סביב ה־33. תקווה הפגיע לא יגיע לכך. אבל בכל מקרה, איש לא מצמיד לו מדד או עורך מאזנים תקופתיים. גם אם יסיים את העונה עם מספר נמוך בהרבה של שערים, הקהל לא יחדל לגדוש את היציעים בנתניה ובמשחקי החוץ שלה. תקווה הוא סוג מסויים ונדיר של שחקן, שתענוג להתבונן באיש אסתטיקה אצילית וקלילה, תולדה של כשרון שטרם הצלחנו לעמוד עליו במלוא היקפו, הוא מטפל בכדור, חומק באלגנטיות מתיקולים וקרבות מגע נוקשים־מדי, שולח אסיסט נהדר.

ממוצע שנתי: 33...

"אין לי הסבר למספר הגדול של שערים שהבקעתי עד כה העונה", הוא מודה, "אבל אני מניח שמדובר במזל. אף פעם לא הלך לי עם שערים". וזה עוד לא הכל: "אני עדיין לא נמצא בשיא הכושר. יש לי עוד הרבה מה לתרום למכבי נתניה, השנה".

לפני כחודש, אירחה מכבי נתניה בביתה את הפועל באר־שבע. המאמן הלאומי, מיחיץ', שנכח במקום אמר בסיומו כי המשחק התקרב מאד לסטנדרטים אירופיים. באותה שבת, נפלה בחלקי הזכות להעניק לתקווה את הציון הנדיר 9. הרבה גבות הורמו אז בתמיהה: "איך זה יתכן?" היתה תגובה אחת. "מה, הוא היה מושלם, ללא שום טעות במשחק?" היתה תגובה אחרת. "ואיזה ציון יקבל מאראדונה אחרי משחק גדול?" היתה תגובה נוספת.

התשובה פשוטה: ה־9 הזה היה 9 ישראלי, לא אירופי. ושלום תקווה ודאי ששגה באותו משחק, וודאי שלא שמר על רמה אחידה משך כל 90 הדקות (תופעה בהחלט אופיינית לו). משחק הראש שלו עדיין טעון שיפור, וכך גם התיקול. אבל כל מי שישב שם ביציע, נשבע לעצמו שעבור הברקה אחת של האיש הזה הוא מוכן גם להבא לנסוע עד מטולה ולהתייבש 89 דקות באפס־מעשה. נסים בכר, מאמן באר־שבע, היה נסער בתום אותו משחק, בבואו למסיבת העיתונאים. "לא הפסדנו לקבוצה", אמר, "הפסדנו לשחקן אחד. דבר כזה עוד לא ראיתי".

"הפסדנו לשחקן אחד"

אז כוודאי שסולחים לו על הקצב הבלתי־אחיד במשחקו. וודאי שמעלימים עין לנוכח הדריבלים המיותרים, לעיתים; על הדקות הרבות (יש אומרים, רבות מדי) שהוא "נעלם" מהמשחק, ממעט להתערב כנעשה, קצת מתחמק מנטילת אחריות, קצת עצלן. נכון, הוא איננו טיפוס של מנהיג וספק אם יהיה כזה אי פעם. אבל ההבזקים הגאוניים האלה, אחת לכמה דקות, שווים הכל. בני לם מעיד עליו: "אתה יכול להזמין אצלו גול בדקה ה־26, ותקבל אותו".

מה סוד הקסם? – אין סוד. או שנולדת ככה, או שלא. זאבי'ק זלצר לא נותן לו הוראות טקטיות מיוחדות בתידרוך. "מקסימום, לרדת קצת עם המגן. זלצר מבין, שכאשר הכדור מגיע אלי אין מה ללמד אותי. אני כבר ארע מה לעשות איתו". לא שחצנות, רק הכרה בערך עצמו.

גם אחרי החשיפה, תקווה נשאר אותו תקווה. עדיין יושב עם החבר'ה בשכונת סלע, נותן כבוד, אחד מהם. עד שעלה לבוגרים, חרש את כל מגרשי הקט־רגל בשכונה והשתתף בשערים קטנים אחרי־הצהריים. "אנשים חמים, אמיתיים, שאוהבים אותך איך שאתה, בתור בנאדם מהשכונה". שם, בין המכוניות החולפות והבלוקים ששימשו שערים, לוטשה התחבולנות שלו, זריזותו והמגע המלטף בכדור. "לקט־רגל", הוא אומר, "אני חייב הכל. מגרש במימדים קטנים מחייב אותך לרוץ כל הזמן, ומפתח שליטה מושלמת בכדור. הקיץ אני מתכוון לצאת לארה"ב ולשחק קט־רגל באולמות סגורים. זה תפור עלי".

בכתה ט' החליט שנמאס לו ללמוד. הריכוז היה ממנו והלאה. אז החלו המלחמות עם אבא. "בסופו של דבר נכנעתי", מספר אליהו, "ראיתי שהראש שלו לא בלימודים. ביקשתי רק למנוע מצב שהילד יתדרדר לתרבות רעה. הבטיח לי למצוא עבודה שתעסיק אותו מחוץ לכדורגל. הלך ללטש יהלומים ומאז הוא נוצץ בעצמו. היום אני מאחל לכל אב בישראל בן כזה".

אחיו הקטן של שלום, אבי (11 וחצי), משחק בקבוצת הילדים של מכבי נתניה. רק בכתה ו' וכבר הוכתר מלך השערים של הקבוצה, עם 13 כיבושים. שלום אומר, שהוא מתבונן באחיו ורואה בו את עצמו: "הוא מחקה אותי שלא במודע. אבי הולך להיות שחקן הרבה יותר טוב ממני, ואני מקווה לשתף איתו פעולה בעוד 6–7 שנים, במכבי נתניה".

מעולם לא קופח בפינוקים

לומר את האמת, שלום תקווה מעולם לא קופח בעניין של פינוק. תמיד קיבל כל מה שרצה, במגרש ומחוצה לו. השירות הצבאי עבר עליו בבסיס בסירקין, שם נהנה מציאה של פעם בחודש. לבסיס הכוונה. המפקדים ידעו ששלום איננו חייל ככל החיילים.

בגיל 16 וחצי ערך את הופעת הבכורה שלו במדי הקבוצה הבוגרת. זה היה במשחק גביע נגד הפועל קרית־אתא, נתניה ניצחה 1–4 ושלום בישל לבני לם את אחד השערים. מאז אותה עונה, היתה ניטשת מחלוקת מסורתית בין מחלקות הנוער לבוגרים – עם מי ישחק שלום השבת. רק בגיל 18 עלה לבוגרים באופן רשמי, לא לפני שנפרד מהחברים בנוער בשלל שנתי של 17 שערים.

בעונתו הראשונה בקבוצה הבוגרת, עונת '82/3, הופיע ב־15 משחקים ובהם הבקיע 4 שערים. נתניה היתה מסובכת אז מעל הראש במאבקי תחתית, והאווירה הקשה והלחץ פגעו ביכולתם ובקידומם של רוב הצעירים.

נתניה התקשתה להשלים עם הנפילה שאירעה רק שנה אחת לאחר הזכיה באליפות, ועל רקע השממון הכללי, שלום נחת כמו מתנה משמיים. לעולם לא ישכח את ההתרגשות שאחזה בו אחרי שהבקיע את הראשון שלו, דווקא לאריה חביב (אז הפועל יהוד), שהיום משתף איתו פעולה בנתניה. לביא סידר לו מצב טוב בראש, והוא בא במרוצה ובעט בתנופה פנימה. מאז ועד היום התחלפו בנתניה 6 מאמנים – מוטל'ה, רדלר, פרלמן, שוב רדלר; רוזן וזלצר – ושלום אומר, שהוא מעריך את תרומתם של שניים לקידומו ("מוטל'ה התייחס אלי כמקצוען, ורדלר הירבה לאפשר לי לשחק") אם כי אלה מגיעים לאפס קצהו של ההערכה שהוא רוחש לזאבי'ק זלצר, מאמנו הנוכחי.

כדורגל נוך־סטופ – במיטה

בבקרים החורפיים אוהב שלום תקווה להתכרבל בשמיכה חמה ולצפות בקלטות וידאו שהוא מקבל מזלצר. רואה כדורגל נון־סטופ, מכל הסוגים והצבעים, מעדיף במיוחד כדורגל גרמני. חו"ל לא בוער לו. אמנם לפני שבועות אחדים התקשר איתו הסוכן אשר הרשקוביץ', אבל בשלב זה נדמה כנימוס. גם אחת מקבוצות הליגה הראשונה בבונדסליגה, איתן התמודדה נתניה במחנה האימון שקיימה שם בקיץ, ביקשה לרכוש אותו. נראה, בינתיים יש לו עוד שנה אחת במכבי נתניה, לפי החוזה. דירה כבר קיבל תמורת החוזה הזה, ועוד מעט הוא יכניס לשם את המשפחה.

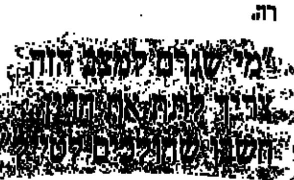
צילומים: עדי אבישי ועודד [illegible]

"הורסים את הצעירים"

יעקב אז'ובל, מכוכבי מכבי פ"ת, מדבר בגלוי־לב על מה ש"הולך בקבוצה שלי" ■ "השנה עשו בפ"ת את הדבר הגרוע ביותר... אין מנהיג" ■ "מנסל לא מוכן לקבל כמה מהרגלי הישנים, משנים קודמות, טוען שאני מתנהג כמו כוכב" ■ כנראה שהכתיבו לו הנחיות. אצל מאמן ישראלי זה לא היה הולך" ■ ביקורת נוקבת – אבל למי שמכיר את העניינים היא בהחלט עניינית ובונה

אלי קמיר

– קובי, אתם בלוף. תודה.
– לא יודע מה להגיד.
– רק את האמת. לא יותר.
– אנשים שיקרו את עצמם. חשבו שהכל קל מדי.
– עזוב את העטיפות. בוא נדבר בשמות, באנשים – מי הם האנשים האלה?
– כולם. כל מי שאחראי במכבי פ"ת, ההנהלה, המאמן, כולם. אחר־כך עוד באו כמה משחקים שלקחנו בהם נקודות והאמונה במעשים שלהם גב־רה.

– גם אתה האמנת.
– אני? מה פתאום. היה ברור לי שאסור לשחרר את בגלייבטר או את פרסלני. כשלא ניצחנו במחזורים הרא־שונים, הבנתי שאנחנו בצרות.
– עשית משהו, התרעת?
– דיברתי, אמרתי, לא שמעו לי. הודיעו לי שזה מה שיש ועם הצעירים האלה הקבוצה תצליח.
– עוד בסוף ייצא מכל העניין שהצעירים אשמים.
– מה פתאום. הם באמת שחקנים נהדרים. הבעייה שכבר לפני שנתיים דיברו על תהליך של הצערה. השנה עשו את הדבר הגרוע בעולם. לא נות־נים להם לשחק עם ותיקים. חבל לי לומר את זה. אבל יש לי הרגשה שפ־שוט הורסים אותם. חבל.
– טוב. בוא נדבר על הסיכויים שלכם העונה.
– קשה לקבוע עדיין. הליגה רק החלה. יש עוד הרבה דרך.
– קובי, עזוב שטויות.
– האמת שעם חומר השחקנים שיש לנו כרגע, הסיכוי קלוש. השחק־נים עצמם לא רעים, אולי אפילו טר־כים. אבל אין מנהיג, אין ותיקים. מו־כרחים להביא מישהו רציני.
– אתה מדבר על להביא. שכחת שאותך לא רצו.
– ג'ק מנסל לא רצה.
– הוא ידע שתעשה לו צרות.
– אני שואל אותך, אני שחקן שעו־שה צרות? מנסל קיבל שחקנים צעי־רים וממושמעים, שיעשו כל מה שהוא אומר להם. זה מה שהוא מחפש. לי יש כמה הרגלים משנים קודמות ומנסל לא מוכן לקבל אותם. הוא אומר שאני מתנהג כמו כוכב.
– והוא לא אוהב כוכבים.
– בדיוק כך. האמת היא, שעד היום אני לא מבין בדיוק את המדיניות שלו.
– אני מתחיל לחשוב שאסור היה לך לשחק אצלו.
– באמת רציתי לעזוב. היום לא־נעים לי.
– ובינתיים אתה רואה איך שו־תים את דמו של מנסל. זה לא מוצ־דק, אתה יודע כמוני.
– מנסל מאמן טוב, אין ספק. רו־אים שהוא מבין הרבה מאוד בכדורגל.

עד היום לא ברור לי אם הוא ניס[illegible] שישחררו את כל הוותיקים או פש[illegible] הכתיבו לו.
– הכתיבו לו...
– נו, כנראה שזו אחת הבעיות. אצל מאמן ישראלי זה לא היה קורה.
– אז גם אתה סבור שמנסל גי[illegible] שלך?
– לא יודע. אמרתי לך קודם לכן שעדיין מוקדם לדבר על זה. אתה חו־שב שאני מתחמק? – לא; באמת לא. עדיין לא הולך.

"אם הדברים היו [illegible] ביכולת שלי – [illegible] השנה בפליי־אוף [illegible]"

– ואתה בטוח מצפה שהשבת נגד מכבי נתניה, יתחיל ללכת.
– אתה צודק. יש לנו בעייה. אם לא לקחנו נקודות נגד בית"ר וכפר סבא, לא ברור לי איך ניקח ממכבי נתניה, בית"ר ירושלים או ברוכי גם הפועל.
– ועכשיו אתה מבין את הקושי.
– יש לי הרשות בשבילך. מה שמדאיג אותי זה לא היכולת של קו־בי אז'ובל. אם הדברים היו תלויים ביכו־לת שלי, היינו השנה בפליי־אוף העל־יון.
– בינתיים לא פרחת במיוחד.
– ברור לך היטב מה הרקע לכל העניין. מנסל חיפש אותי כל הזמן. נתן לי לשחק בכל תפקיד אפשרי. פר־חינה כספית, עד היום לא שילמו לי [illegible] בות מהשנה שעברה. חוץ מזה, במישור המקצועי, אני לא מודאג.
– אני כן.
– מהיכולת של הקבוצה – בהחלט. מי שגרם למצב הזה צריך לתת את הדין. חשבו שהולכים לטייל בלאומית.
– העיקר, התחלת להתכונן למש־חק נגד יהוד?
– אתה מתכוון לומר שנרד לאר־צית?

"[illegible]"

– בדיוק כך.
– אני לא רואה את עצמי משחק בארצית.
– מה לעשות. יש עובדות בחיים.
– לא גדלתי בפתח־תקווה והם לא עשו אותי שחקן. בשביל שאני אשחק בארצית, צריך לשלם לי הרבה כסף. הרבה מאוד. אני לא אשלם בגלל שג־יות של אחרים. חוץ מזה, מוקדם לד־בר. עוד לא ירדנו.

יעקב אז'ובל. "מנסל מתמש אותי כל הזמן" (צילום: עודד מילשטיין)

גיטרה וגם שש־בש

יעקב אז'ובל נולד ב־3 ביולי 1964. החל לשחק כדורגל בהפועל יהוד, בגיל 13. לבוגרים עלה כשהיה בן 16 – ושיחק כחלוץ.

נקרא לנבחרת הנערים של... ג'ק מנסל, שהיתה פעילה כחודשיים בלבד. מאוחר יותר התאמן תחת שרביטם של משה מאירי ושמואל פרלמן בנבחרת הנוער.

לפני שלוש שנים עבר למכבי פ"ת.

חוץ מזה, הוא גם מנגן בגיטרה ומשחק הרבה שש־בש.

משה לרר

מיקי, ככה פורשים?

בשורות המקהלה של הקהל ביד־אליהו, היו שצעקו: "מיקי ומוטי, אל תהיו עצובים. בעוד שנתיים יקראו לכם". זה היה בדיוק דקה או שתיים אחרי שמוטי ומיקי קלעו את ארבע הנקודות האחרונות של הנבחרת במשחק עם יוון, ארבע הנקודות שהיו גם האחרונות שלהם בקריירה בין־לאומית עשירה.

הרעפנו שבחים על ראשו של ניקי גאליס, אך ביד־אליהו גילינו שוב מיקי. הפעם היה במיטבו. כאילו רצה לרמוז לנו, בעבה, שעוד לא הגיע הזמן שבו רק ימכור נעליים ברשת חנויות הספורט שלו. שוב ושוב תפס המאמן היווני, קוסטאס פוליטיס, את ראשו. "מיקי, מיקי".

גם אני אמרתי "מיקי, מיקי", ועד עכשיו אני לא בטוח בצעד שבו נקט. הפרידה מהמדים הלאומיים. טוב ?, רע ?, לך תדע.

אבל כבר היה לנו נשיא שחזר והיה לשר, צעד המוגדר בחוגי הפוליטיקאים כנבון, וגם יש לנו ראש ממשלה בעבר, שליתר בטחון הוא כיום שר. אז מי אמר שאי אפשר לקרוא למיקי־מוטי בעוד שנתיים ולגייסים בצו התנועה ?

אומרים לי שבספורט זה עניין של גיל, ושהפוליטיקאים חסרים את המרכיב החיוני הזה. עקרונית זה נכון, אך לפעמים גם פרידה היא בבחינת תרגיל. ואולי מיקי של יום ראשון הוא רק תרגיל ?

אבל לא רק על מיקי. ועל מוטי רציתי לדבר היום. קשה לי לדבר בלשון עבר על מי שקולע ועוד יקלע במשחק פעיל. השניים עוד יוסיפו למאזן שלהם הופעות במדי מכבי. מה שיש לי בלב על הצמד־חמד הזה, אומר בבוא הזמן. ואם מיקי ימשיך ככה – זה לא יקרה מחר.

נוח לי יותר לדבר על הנבחרת הלאומית כנבחרת. מן השמיים זימנו לה את היוונים. היא היתה זקוקה למשחק הזה, ולנצחון הזה, כאותו חולה על שולחן הניתוחים המשווע למנות־דם. שום דבר אחר, פרט לנצחון, לא יכול היה לתת עידוד לקראת הבאות.

אך בד בבד – המחשבה שאילו שיחקנו כך רק לפני ארבעה חדשים, בפרידה שלנו מהדרג הראשון באירופה, לא היינו נזקקים לעבור בדרך היסורים של בולגריה, על כל המשתמע מכך. ואיש כדורסל בכיר, יעקב שאלתיאל, אמר לי במסיבה אחרי המשחק: "אם מיקי היה בפיראוס – לא היינו יורדים לדרג ב'".

אם ואם ואם.

זאת אלופת אירופה?

אני רואה את היוונים מפסידים, למעשה מובילים רק פעם או פעמיים בשלבים הראשונים של המשחק ולא יותר – ותוהה, כמו כולם: הזו נבחרת יון, אלופת אירופה החדשה ? האם אותם שחקנים ניצחו בגמר חבלתי נשכח בפיראוס את נבחרת הענקים של ברית־המועצות ? האם זה אותו ניקי גאליס ואותו פנאיוטי יאנאקיס שהיכרתי ?

דורון ג'מצ'י בין שני אלופי אירופה – כריסטודולו (מימין) ופאסולאס. צילום: עדי אבישי.

כן. זו נבחרת יוון והשניים בגופיות מספר 4 ו־6 היו גאליס ויאנאקיס.

אז מה קרה כאן: נבחרת שהפסידה לפינלנד במשחקי דרג ב' ניצחה את אלופי אירופה ?

נכון. זה מה שקרה. וזה מה שיקרה ליוון בעוד כמה שבועות או חדשים, כאשר אליפות אירופה, במתכונתה החדשה, תיכנס לתלם של משחקי בית וחוץ. או אז לא צפויים ליוונים חיים קלים. יוון תחל לפרוע חוב – שרק אלופים יכולים להרשות לעצמם לפרוע, מעצם היותם אלופים.

לומר שזה איכפת להם ? – אני לא כל כך בטוח. כמו במכונית חדשה, שבה השריטה הראשונה צובטת קצת בלב – כך גם בחיים, ובספורט בכלל זה. ההפסד הראשון של האלופים קצת מדכדך. אחרי השני כבר מתרגלים.

את חובתם להיסטוריה של הספורט ביוון – הם מילאו, ועוד איך !

במגן ההוקרה שהגיש איגוד הכדורסל שלנו ליוונים נחרט: "לאלופי אירופה 1987, נבחרת יוון, מאיגוד הכדורסל בישראל".

וזה מה שחשוב.

כל השאר – בטל בשישים.

הצ'כים. כך הם נראים

לא הטרחתי עצמי למשחק הגומלין של הפועל ת"א עם "סלובאנפט" מבראטיסלאווה. אחרי המשחק הראשון כבר ראיתי עם מי יש להפועל ת"א עסק. הגומלין היה סתם ביזבוז של ערב. זו לא רק דעתי. גם הצ'כים חשבו כך. עובדה: באו לישראל ערב המשחק הראשון, לא קיימו אימון, לא טרחו להתאמן גם ביום שאחרי (לפני המשחק השני) ובכלל – רק קניון איילון ותוף תל־ברוך היה בראש שלהם.

אז אם להם לא איכפת – שלי יהיה ?

אבל לומר לכם שישבתי ביציע באוסישקין, באותו משחק ראשון שבו הייתי וסתם השתעממתי – זה לא. משום מה, נדדו המחשבות שלי עשרים וכמה שנים לאחור, אל המשחקים בגביע האלופות בין "ספרטק" ברנו למכבי ת"א. בעיקר אלה שהתקיימו בברנו.

הייתי שם ואני עוד זוכר. הצ'כים של אז, עם כוכבים כמו קונביצ'קה ופישטלאק, שאלו את מכבי: "כמה אתם רוצים: – 20, 30, 40 ?"

ומכבי, עם כהן־מינץ, אבידן, שטרקמן, פריש ואחרים, צעקו: "די כבר, די !" – אך שום דבר לא עזר.

איך שגלגל מסתובב לו. הצ'כים של שנות השמונים ניראו באולם הפועל ת"א, כפי שמכבי נראתה בברנו בשנות השישים.

המחשבה שרק האמריקנים עושים את ההבדל שבין אז להיום, האם היא נכונה ?

אין מנוס מן התשובה הכנה: כן.

מכבי. סימן שאלה.

בתולדות מועדון "בנפיקה" מפורטוגל, מועדון שהתפרסם יותר בזכות קבוצת הכדורגל (עם יוזביו) מאשר בהישגי קבוצת הכדורסל שלו, יירשם ההפסד האחרון למכבי (79־81) באותיות של זהב. לא אתפלא אם עתוני פורטוגל הכתירו את המשחק כזה שהוציא את "בנפיקה" ממשבר.

גם מכבי זקוקה לקבוצה שתוציא אותה מן המשברון שבו היא נתונה. אולי איזה הפסד קטן בליגה, או לחילופין בגביע המדינה ? אולי זקוקה מכבי למשהו הדומה לטיפול בהלם ?

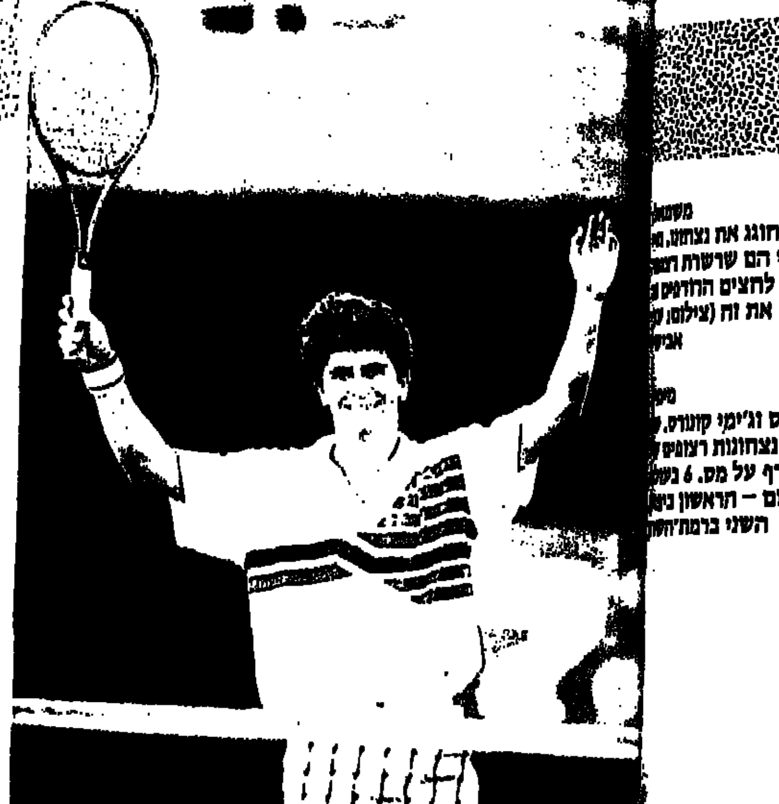
אחרת קשה לי להבין את הופעותיה האחרונות בליגה, כמו גם את המשחק האחרון בליסבון. לנצח את "טרסר" במילאנו, בקלות יחסית, ולהתאמץ מול "בנפיקה" ?

מה קורה לכם, בחורים ?

שמתם לב כמה סימני שאלה היו בקטע הקטן הזה. סימן שאלה.

וזה, אולי, אומר הכל.

משמאל:
עמוס חוגג את נצחונו... טניסאי הם שרשרת... של לחצים הרודפים... את זה (צילום: ...

משמאל:
עמוס וג'ימי קונורס... נצחונות רצופים... מנסדורף על מס. 6 בעולם... כיום – הראשון ניצח... השני ברמת־השרון

גבחזק

סוד כוחו של "ספורטאי השנה" תשמ"ז, עמוס מנסדורף ■ חבטת גב היד – נשקו הגדול ביותר ■ מדורג עתה 23 בעולם ועשוי להגיע לשיאו בעוד שנה־שנתיים ■ דירוגו הסופי השנה ייקבע בטורניר יוהנסבורג, שבו עליו להגן על תוארו מאשתקד ■ יהיה בשבועות הבאים בחברת הגדולים גם בפאריס ובוומבלי

סרג'יו ליבדינסקי

החוויות שחווה עמוס מנסדורף בטורנירי הפרס הגדול שהיו ברמת־השרון, ייחרטו בזכרוננו למשך זמן רב. הם ציוני דרך מכובדים מאד בקריירה של "ספורטאי השנה" תשמ"ז, שהוכתר בטקס מרשים ביד אליהו, בתחילת השבוע:

● כאן הוא השתתף בטורניר מקצועני, בפעם הראשונה בחייו (ב–1981) –. שלושה שבועות בלבד לפני יום הולדתו ה–16. כבר אז סחט את המערכה הראשונה שלו מן השחקן הגרמני קלאוס אברהרד, שברבע הגמר באותו טורניר ניצח את שלמה גליקשטיין.

● ב–1983, עבר עמוס את הסיבוב הראשון, בפעם ראשונה בטורניר הפרס הגדול, כאשר ניצח את האוסטרי פטר פייגל.

● ב–1985 הגיע למשחק הגמר הראשון בקריירה שלו והפסיד ל... בראד גילברט. בכל זאת זכה בצ'ק הגדול שלו, עד אז – 8000 דולאר וקפץ בפעם הראשונה לחוג הנבחר של 100 הטובים בעולם (וינק או מהמקום ה–111 בדירוג המחשב של הא.ט.פ. – למקום ה–89).

● טורניר ריקליס 87' טרי עדיין בזכרוננו. עמוס, היה לישראלי הראשון שזכה בו – וזאת אחר שניצח בזה אחר זה, שניים מטובי הטניסאים בעולם, כיום: את ג'ימי קונורס, המדורג ששי בעולם בחצי־הגמר המלהיב ואת בראד גילברט, מדורג 12 – בגמר המצויין. מהמקום ה–31 עלה איפוא עמוס בעקבות השגים אלו למקום ה–23. את הפרס בסך 18 אלף דולאר תרם עמוס למרכז הטניס שבו למד את רזי המשחק שממנו הוא מתפרנס ושבו הוא קוצר את התהילה. אלפי הצופים שנהרו למגרשים בשבוע הטורניר, נוכחו לדעת מה ספג עמוס במרכז הזה ומה למד ממאמנו הראשון, שלמה צורף.

לפי הספר

מה סוד כוחו של עמוס מנסדורף, במה השתפר מאז נבחר ל"ספורטאי השנה" של "מעריב", אשתקד?

ובכן, טורניר ריקליס גילה שוב כי יש לו יסודות טכניים נכונים. הוא משנה כהלכה את אחיזתו מחבטת כף יד לחבטת גב יד. גילברט, למשל, איננו משנה אחיזתו וחובט עם אחיזת כף יד. עמוס מבצע תפנית גוף לשני הכיוונים ומכין את ידו אחורה, בהקדם. הכל לפי הספר.

יחודו במשחק, לעומת עוד אלפים שלמדו אותם יסודות במרכז הטניס הזה, נעוץ באגרסיוויות שבמשחקו. עמוס קופץ לתוך המגרש, כדי להחזיר הגשה וחובט בכדור בהחלטיות רבה – או ש"חותך" את הכדור קצר לרגלון של יריבו המתקרב לרשת.

חבטת גב היד היא הטובה בחבטותיו. כאן הוא מוריד יפה מאוד את הכדור, בחבטות העברה – וקשה לנחש את כיוון הכדור שהוא משלח לאורך הקו או באלכסון, במהירות רבה ובעזרת פרק־היד. חבטה זו היא ממש כמו הצלפה קטלנית. היא הבארומטר במשחקו. כאשר חבטת כף היד מתפקרת כהלכה, קצב משחקו זורם בשטף אדיר. כשעמוס לחוץ ונעדר בטחון עצמי, איננו מכופף את הברכיים די הצורך והכדורים נשארים ברשת או שהוא דוחף אותם החוצה. ברגעים אלו נפגם כל המשחק שלו, החל מהגשתו הנעשית הססנית, קצרה ו... להתקפה.

חבטת כף היד שלו יציבה, חזקה – אבל חסר... את הברק המצוי בחבטת גב היד.

הגשתו טובה מאוד. עמוס מפתיע שחקנים ... במהירותו ובמיקום הכדורים שלו, אבל הכדור ... שלו עדיין איננו מגיע לעומק הרצוי. עמוס ... לשחק אותו בטוח.

גם חבטת היעף שלו טובה. זה השיפור ה... שחל במשחקו, מאז החל להתאמן, לפני כשנה, ... פיטר פישבאך. ברמת השרון היא לא הרשי... במיוחד, אבל זאת משום שחבטות ההתקרבות ל... היו חלשות, ללא עומס. הוא הקל על יריביו ב... ההעברה שלהם.

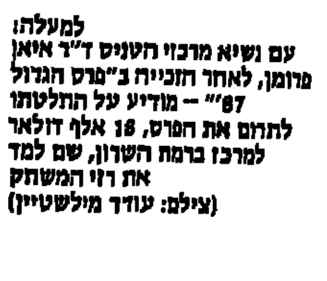
לוח הזמנים שלו

נתונים טכניים בלבד אינם מספיקים כדי להגיע לדירוג הגבוה שאליו הגיע עמוס עתה – ועוד ... מזה כדי להמשיך ולטפס בדירוג גבוה יותר. ... דרושה מהירות, יכולת מנטאלית ופיסית, ... ריכוז, שאפתנות גדולה לנצחון. כל זאת יש לעמוס שבגיל 22 עדיין לא התבגר לגמרי – מה שמצ... על כך ששיא כושרו יגיע בעוד שנה־שנתיים. ע... הוא מוטרד מדברים קטנים, שאינם צריכים להדאיג שחקנים גדולים.

עד התחרות הגדולה הקרובה שלו, ביוהנסבורג, ב–16 בנובמבר – בה זכה אשתקד – ושתקבע את דירוגו הסופי השנה, נותרו לעמוס שתי תחרויות חשובות. בשבוע הבא, באולם בפאריס, ישתתף בטורניר על סך פרסים של 700 אלף דולאר ... ובעוד שבועיים בוומבלי, לונדון, על סך 375 אלף ...

כל המי ומי בטניס העולמי נרשמו לתחרויות הללו. ליוהנסבורג נרשמו אנדריאס גומז, בו... גילברט, דייויד פייט, הנרי לאקונט, סקוט דייוויס, גאי פורזה, ג'והן קריק וגם האיטלקים שנפגשו בפאלרמו בגביע הדייוויס, פאולו קאנה ופרנצ'סקו קאנצלוטי.

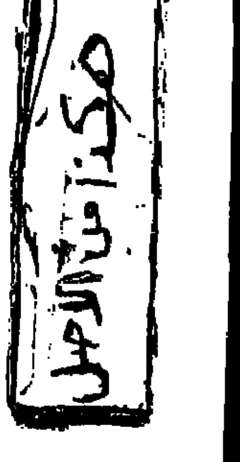
חיי טניסאי צמרת אינם קלים – הם כשרשרת של לחצים הרודפים האחד את חברו.

למעלה:
עם נשיא מרכזי הטניס ד"ר איאן פרומן, לאחר הזכייה ב"פרס הגדול 87" – מודיע על החלטתו לתרום את הפרס, 18 אלף דולאר למרכז ברמת השרון, שם למד את רזי המשחק
(צילם: עודד מילשטיין)

שימו לב לחבטותיו של עמוס – "כולן על פי הספר", קובעים המומחים. גב היד היא הטובה ביותר שלו. משנה אחיזתו בצורה נפלאה (צילמה קלודט גלעדי)

בלי פחות

אביעד פוהורילס

אנט פירושו באנגלית נמלה. מן – אדם. אנטמן הוא גיורא וכמו לנמלה גם לגיורא יש מטרה, בסופה של הדרך המייגעת. בינתיים הוא מתחיל הכל מהתחלה.

הפנים תנאות והמבוגרות, מתקשות להסגיר שאיננו אפילו בן 25. את ה־0-0 של קבוצתו העכשווית, הפועל באר־שבע עם הפועל ת"א במחזור 1 העונה, ב"בלומפילד", שעליו עורנו מתרפק, הוא מעריך כנצחון – נצחונו האישי על קבוצתו לשעבר. אפילו הרוח לא הזיזה את הרשת שלו. העובדה שאלי וייצמן החטיא באותו משחק שער ממטר, זו כבר בעיה אחרת.

ילד טוב. אחר במקומו, אחרי מה שעבר אשתקד בתחילת העונה בהפועל ת"א, כבר היה מרעיל דיו בעתונים. אך הוא רגוע. את הסיפור עם הפועל ת"א הוא מגדיר כתאונת דרכים: "גם הנהג הטוב ביותר אינו מחוסן מתאונות. לפעמים יש אי התאמות".

"מתנות לסוליה"

את הכפפות של הארומים הסיר מידיו אחרי פחות מ־90 דקות. במחזור הראשון, אחרי שספג שני שערי שיוויון ממכבי יפו, הוחלף בידי יום־טוב טליאס, ש"חטף" את השלישי וירד מנוצח.

"הפועל הפסידה ולמחרת, בעתונים, קראתי שאריה אלטר חוזר להרכב הראשון... רוביר שווייצר בכלל לא בא לדבר או להסביר. אין לי דבר אליו כי רוביר הוא רוביר, אבל יחס אנושי הייתי זכאי לקבל שם. אחרי הכל אנחנו הרי לא רובוטים".

פגוע עמוקות, עם אגו מתחת לסוליה, הלך להפועל עכו בליגה הארצית. "הייתי חייב להוכיח לעצמי ולכולם כי גיורא אנטמן הוא שוער טוב. עכו לא עלתה ללאומית, אבל בעיות כשער ככר לא היו לה. עכו היתה כרטיס האשראי המחודש שלו ללאומית: "השוערים הם אלו שהצטיינו ברוב הקבוצות", הוא אומר. "ההיצע היה קטן והעזיבה של מריו זוכוביצקי בבאר־שבע הכשירה את הקרקע".

המאמן ניסים בכר אומר: "העזיבה של מריו זוכוביצקי הותירה חלל גדול בקבוצה, מעבר ליכולתו המקצועית. ההתנהגות והמקצועיות שלו, גם מחוץ למגרש, היטיבו עם יתר השחקנים". אחד השיקולים בהבאת גיורא, לפי בכר, היה למלא את החלל שהותיר מריו.

גיורא הושאל לבאר־שבע מהפועל ת"א, לעונה אחת, והמושג שביר־חרב קצת קשה לו לעיכול: "אני משתדל מאוד להתקרב ולהיות מעורב במתרחש בקבוצה. חשוב לי לדעת מה קורה. ההתאקלמות שלי היתה יוצאת מן הכלל, ואני זוכה ליחס פאנטסטי, מכולם".

הידידות עם אבי רן ז"ל

עניין השאלתו של אנטמן לבאר־שבע, נקבע ביום – ואולי ברגע נורא וקשה לכולם, ולו כחיפאי במיוחד: "בשעה 2 הייתי עם יו"ר הפועל באר־שבע דינו, בביתו של העורך־דין שלי, יוסי ליבנה. דיברנו על אבי רן ועל האפשרות שישחק בחו"ל. לבסוף סיכמנו ותתמנו בתקיעת כף. כשהגעתי הביתה, חבר שלי היה בטלפון: 'הייתי בכנרת ואבי רן נהרג לפני שעה'. הייתי בשוק".

בינתיים, ז'ינו, שכבר יצא בדרכו חזרה לבאר־שבע, שמע על האסון והתקשר מחדרה לעו"ד ונשמע עם כל הצער, מוטרד למדי. עו"ד ליבנה הרגיעו.

"אבי רן – הוא היה מעל כולם בשתי דרגות. הגדולה שלו, שלא דיבר ולא התרברב. התחרות שלו היתה תמיד ביכולת שהפגין על הדשא. היתה בינינו הערכה הדדית, היינו אפילו מיודדים. נפגשנו במקומות בילוי. עד עכשיו אני חושב שלא מעריכים מספיק את האסון שקרה לכדורגל שלנו. רשמית, לא פנו אלי ממכבי חיפה, אבל היו ליחשושים כל הזמן. המנהל יעקב מעיין שאל אם אני סוגר בבאר־שבע. כשאמרתי כן, ירדו מהעניין".

גיורא בא מעיר של כדורגל, חיפה, אבל דווקא מן הצד האפור שלה – האדום. "התחלתי לשחק בהפועל בגיל 11. גרתי בקרית־מוצקין והיינו קרובים למגרש של הפועל". בגיל 17 נסע עם בוני גינזבורג ונבחרת הנוער בהדרכתו של ג'ק מנסל, לארגנטינה למוקדמות גביע העולם לנוער. "הייתי שוער ראשון ושיחקתי בכל המשחקים. בוני היה על הספסל. שיחקנו עם ארגנטינה שהיתה אלופת העולם, וניו־זילנד. הייתי טוב, אבל ארגנטינה ניצחה 1-0, ו"ר 2-0 ועלתה.

הבעיות עם הפועל חיפה

על הפועל חיפה, אליה הוא שייך עם סיום ההשאלה מהפועל ת"א לבאר־שבע בתום העונה, קשה לו לספר דברים טובים. "בגיל 18 עליתי לבוגרים. הפועל חיפה ירדה באותה שנה לארצית. בשער עמד הרכש יעקב אסייג, שלא הבריק. היינו בארצית ובכל זאת שילמו לו כסף ואותי הושיבו שנה וחצי על הספסל. רציתי לעבור לקבוצה אחרת. לבסוף עברתי לבית־שאן בליגה הארצית ועזרתי לה להישאר בליגה. בחיפה הביאו אז את בומה ויינברג וגם אז לא עלו ליגה. רק אז החזירו אותי, ובעונה הזו עלינו ללאומית, ותפסנו מקום חמישי. זכיתי לתואר שוער העונה ורק שאפיק אל־הוזייל הקדים אותי במירוץ לתגלית העונה. אחר־כך שוב התחילו בעיות עם חיפה. לא רצו לפתוח במשא ומתן הכספי. לא פתחתי את העונה והפסדנו פעמיים. רק אחר־כך הם התקפלו".

גיורא, כמו כל ילד מבית פולני טוב, לא עושה אף פעם בעיות. בחיפה, לא תפסו אותו מחייך יותר מדי: השיא היה פעם באימון, כאשר חפציו נגנבו ודירתו נפרצה. "הפועל חיפה היתה בעיני כאורדאק אחר גדול. עד היום חייבת לי הרבה כסף. כואב לי שבקבוצה בה גדלתי, מתנהלים כך הדברים. ומה שומעים עליהם בעתונים? – שהנוער נתפס גונב בחו"ל. הבעיות שם מתחילות מלמטה. את המאבקים עם מכבי חיפה, לפני שנתיים, הוא זוכר דווקא לטובה. מכבי עוררה עניין עצום וגם הפועל זכתה באופן טבעי לפירסום. היריבות בין האגודות קיימת, אבל לא כמו בת"א, כי רוב השנים הקבוצות לא משחקות באותה ליגה".

היום באר־שבע היא חלק מהקאמ־בק שלו. "המקום הנכון בזמן הנכון": "לא נתקלתי אף פעם בהגנה ובשחקנים מסורים כל כך. אני חייב להם את זה. עמידה בשער באר־שבע איננה סיכון מקצועי". אטרקטיוויות היא מלת המפתח שלו. "הקהל כאן נהדר וקיבל אותי נפלא".

גיורא הוא לא שוער של פוזות, אבל נגד כפר־סבא זינוק מרהיב שלו, דקה מהסיום, מנע שער בטוח וקנה את הבאר־שבעים לגמרי. "בחיפה יש להפועל קהל, אבל הוא אדיש ומאוכזב. בבאר־שבע אני מרגיש שהוא מתעורר. אני אוהב את זה".

לגיורא יש תחביב – "מת" על אופנועים וגלשניירות. ניסים בכר, אל תדאג: הוא קורא רק ספרות מקצועית...

צמודים למקלות הליכה

יש לו גם דיעה על שחקנים זרים בכדורגל שלנו: "אם להביא – אז צעירים, ואפילו לא מפורסמים. בחו"ל הם מקבלים הרבה פחות ממה שאצלנו. לא צריכים שמות מפוצצים שצמודים כבר למקל הליכה. את פיטר לורימר הביאו להפועל חיפה בגיל 39. חשבו שהוא יפציץ כמו בלידס? – הוא בסך הכל בא להעביר את הזמן, לשתות בירה ולהשתזף".

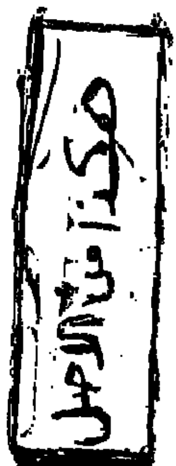
גיורא לא יודע מה צופן לו העתיד: "הכדורגל הוא נויל והכל יכול לקרות. באופי שלי, אני לא בקארם שסוגר דלתות באף מקום".

לחזור בשנה הבאה הביתה, לחיפה, ולחצות את הכביש למכבי?

גיורא: "אתה מכיר מישהו שמכבי לא נראית לו?"

על אפורת שוער הנבחרת אי אפשר לומר שהוא לא חושב. "בינתיים, בוני גינזבורג נחשב מספר 1, כי הוא שוער הנבחרת, אבל עכשיו הכל פתוח. יש חבורה של שוערים ברמה דומה למדי. מי שיהיה יציב יזכה בתלבצה מספר 1. מתאים לו.

מלבד הכדורגל נמצא גיורא בעיצומם של מבחנים, שבסיומם יהיה מורה לנהיגה. בינתיים, באדום של חיפה ות"א, הוא נעצר. אבל בירוק – ואולי בצבע אחר (מכין הפתעות?) – הוא מקווה שלא להעצר. רק שיצליח!

תודה, מיקי!

מיקי אמר שלום לקהל
אחרי 165 משחקים בנבחרת
ויותר מ־2800 נקודות.

בהצלחה, עמוס!

[illegible]

יואל (מחוץ לסירה) בהפלגה. הקוריאנים דיברו על מהירות של 6 קשר בממוצע, אבל הרוח נשבה ב־20 קשר...

כך אומרים צמד שייטי "ההולנדי המעופף" יואל סלע ואלדד אמיר, הנחשבים לבעלי הסיכויים הטובים ביותר למדליית אולימפית בסיאול ■ איך תפסו מקום שני בקדם־אולימפי בקוריאה? ■ איך "נדבקו" אליהם אנשי הבטחון המקומיים? ■ מהן תוכניותיהם לשנה הקרובה – "הכי חשובה בקריירה שלנו"

כתב וצילם: עמיר חרד

אם יש לישראל סיכוי כלשהו לזכות בסיאול במדליה אולימפית ראשונה בתולדותיה, הרי שחמישים אחוז מאותו סיכוי מעורפל, כך מעריכים מומחים, מצוי בידיו של יואל סלע, המתגורר ועובד בקיבוץ שדות־ים. המחצית השניה של הסיכוי הזה, מצוי בידיו של אלדד אמיר, בן־זוגו של יואל, שהיה בעבר הלא רחוק, חבר באותו קיבוץ. לפני זמן מה עזב – ממניעים אידיאולוגיים וכיום הוא מתגורר בתל־אביב ומתפרנס מדוגמנות.

יואל, 36, ואלדד, צעיר ממנו ב־10 שנים, משייטים יחד ככר למעלה מחמש שנים. לא מכבר זכה הצמד הזה בהישגו הגדול ביותר עד כה: מקום שני, בסיכום התחרות הקדם־אולימפית ב"הולנדי מעופף", שנערכה במפרץ פוסאן בדרום־קוריאה. אם מעיד הדבר על מה שעתיד להתרחש שם בעוד שנה, הרי שהסיכויים לאותה מתכת מבהיקה, לא חשוב צבעה, נראים כיום וורודים מתמיד.

"המקום שבו זכינו בתחרות חשובה זו מעיד על יכולת", אומר סלע. "התברגנו חזק בצמרת העולמית ועל־פי מה שניראה, יש לנו סיכוי לחזור הביתה עם משהו ביד בשנה הבאה. אבל מעבר לזה – מוקדם עתה להתנבא. הערכת מצב יותר מדוייקת נוכל לעשות רק בעוד כחצי שנה, אחרי אליפות העולם שתהיה בהולנד. אני מעריך שאם נגיע שם בין חמשת הראשונים, הסיכוי שלנו למדלייה אולימפית ייגדל".

בעיה כאובה

בתחרות שנערכה בקוריאה מותר היה לכל מדינה לשלוח שני צוותים בלבד, כדי שתוכל לבחור מהם אחר כך בצוות שייצגה באולימפיאדה. התחרות גם נועדה לבחון את תנאי השטח באתר התחרות, המצוי כשעה טיסה מסיאול. ישראל שלא כמדינות אחרות, שלחה לפוסאן רק צוות אחד. הפעם לא היו אלו שיקולים של תקציב שהכתיבו את ההחלטה. הסיבה, הרבה יותר פרוזאית: לסלע ואמיר אין כרגע, עד כמה שזה נשמע עצוב, מתחרים ברמתם בארץ. וזה יוצר בעיה כאובה.

"התנאים בארץ הם אידיאליים לשייט במשך כל השנה, אבל אין נגד מי לתחר", קובל אלדד. "הדגם הזה הוא קשה: דורש מיומנות גבוהה, השקעה של שעות והרבה כסף. בדצמבר אנחנו אמורים לקבל סירה חדשה, שעלתה להתאחדות לספורט ולשאר הגופים שממנים אותנו, 16 אלף דולר. עד האולימפיאדה צריכים לרכוש ציוד נוסף: מפרשים, תורן, חרב, הגה. כל שתי סדרות של תחרות (סידרה פירושו 7 שיוטים), צריך להחליף מפרש קידמי וגם מפרש חלוץ".

התחרות שהיתה בקוריאה נערכה באותה מתכונת בדיוק כמו התחרות האולימפית, שתיערך שם בספטמבר הבא: שבעה שיוטים במשך שבוע. ששת התוצאות הטובות ביותר שוקללו וכך נקבע הדירוג הסופי.

"בריצה, למשל, אם זמן השיא שלך, אחרי אימונים מעולים, הוא 10.6 תרוץ לבטח 10.6 או משהו בסביבות הזמן הזה, גם בתחרות וכל עוד תהיה בשיא שלך. יתכנו שיפורים של עשיריות או מאיות השניה, אבל לא שיפורים דראסטיים. לא כך בשייט", אומר אלדד ומוסיף: המרכיבים לניצחון בשייט הם כל כך רבים, עד שאין אפשרות לחזות מראש מה עומד לקרות. אתה יודע מה הסיכויים, אבל לא יותר מזה. הברקה אחת יכולה להביא לך את הניצחון ויום חלש יכול לקחת אותו ממך, בקלות".

בקוריאה זכה הצוות הישראלי פעמיים במקום הראשון, פעם אחת בשני, פעמיים במקום ה־6 וכן במקומות 10 ו־11. "המקום שבו נערכה התחרות רומה למדי לנמל חיפה, רק שיש שם הרים יותר גבוהים", אומר יואל. "הם בנו בפוסאן מארינה ענקית, הכי גדולה שראיתי מעודי. אחרי התחרות היא תעמוד ריקה, כי בקוריאה אין בכלל סירות או יאכטות".

שמירה צמודה

"גרנו במלונות שהעמידו המארחים לשימוש המשלחות. לא בנו שם עיר אולימפית למגורי השייטים, כמו הכפר האולימפי בסיאול. הסיבה: אחרי שסיימו לבנות את המארינה הענקית הזאת, התברר להם שההוצאה הכספית גבוהה מדי", מספר יואל.

"במשך כל ימי השיוט הוצבה עלינו שמירה אישית צמודה, 24 שעות ביממה. לפעמים ניסינו להתחמק מהבומרים – אבל זה לא הלך. הם היו כמו דבק. שמרו שם על כל המשלחות, אבל עלינו במיוחד; שמירה של אחד על אחד. אחרי כמה ימים זה התחיל לייאש: אתה הולך לכלות – הם אחריך; אתה מנסה להיות קצת לבד – הם איתך. מילא, אם הם היו מדברים אנגלית, זה עוד היה בסדר – אבל על כל שאלה הם עונים "כן, כן". זה הדבר היחיד שהם יודעים באנגלית".

הקוריאנים סיפקו למשלחות סטאטיסטיקה רב־שנתית על מצב הרוחות במקום. "הסטטיסטיקה ריברה על ממוצע של 6 קשרים, בעוד שבמקום היו רוחות של 20 קשר ויותר. הנתונים שלהם סיפרו על חילופי רוחות קיצוניים, אבל הרוח הייתה דווקא יציבה למדי", אומר אלדד.

"באנו למקום בשביל ללמוד אותו לקראת האולימפיאדה, להתרגל לגלים שיש שם לעומת התנאים בישראל, שבה הגלים יותר קצרים. מזג האויר, לעומת זאת, די רומה לזה השורר בארץ. טמפרטורת המים שם 19 מעלות. כל הנתונים האלו חשובים מאוד, כדי שנדע איך לבוא לשם ואיך לבחור במיפרש חלוץ".

עם הצמד עובד עמית הלל, מאמן, חבר קיבוץ עין המיפרץ, שהיה בן־זוגו של יואל לפני אלדד. "תפקידו של המאמן בענף הזה הוא יותר טכני", אומר אלדד. "הוא אמור להעביר לך תמונה על מצב המפרשים שלך ושל המתחרים: רישום על מצופים, בדיקת זרמים, כיווני רוח ואפילו ריגול. אם אנחנו מעוניינים לדעת פרטים ספציפיים על מפרש מסויים, הוא מצלם אותו בשבילנו. כשאנחנו בסירה על הים, אנו במתח ורואים את הדברים באופן מצומצם. המגע שלו איתנו הוא עד חמש דקות לפני היציאה לים. בעיקרון, מאמן טוב הוא מאמן שמעביר תמונת מצב טובה, שתכין אותו לשיוט הבא".

אלדד, שנטש את הקיבוץ, מנסה לבנות עצמו בעיר. "אבל זה קשה", הוא נאנח. העבודה שמצא לעצמו בדוגמנות מתאימה לו, עקב הארעיות שבה ומשום ששעות העבודה נוחות וגמישות. "אבל התמיכה שמקבלות אגודות הספורט היא סימלית וזה לא מספיק", הוא טוען.

"ברמה שלנו, צריכים להתעסק אך ורק בהכנות. אנחנו מחפשים ספונסרים שיתמכו בהכנות לקראת האולימפיאדה, כמו שזה נהוג בכל העולם. פנינו לכמה חברות גדולות, אבל עדיין לא קיבלנו תשובה חיובית".

עבודת צוות

גם יואל, חבר קיבוץ, מודאג מהפרנסה. בתוקף תפקידו כמנהל ייצור של מפעל חדרי קירור בקיבוץ, האחריות המוטלת עליו – גדולה. "אני לא יכול להגיד: 'היום לא בא לי ללכת לעבודה' או 'היום אני לא עובד, כי אני באימונים'. אני אחראי על צוות עובדים וצריך לפרנס את המשפחה".

מי שאמור לדאוג לכך שהצמד הזה לא יהיה מודאג מבעיות כלכליות או אירגוניות, הוא גילי אמיר, אחיו של אלדד. תפקידו לשאוב את הכספים הדרושים מחמשה הגופים המופקדים על כספי הספורט: איגוד השייט, ההתאחדות הספורט, מועצת ההימורים, הוועד האולימפי והיחידה לספורט הישגי.

"ההצלחה היא עבודת כל הצוות", אומר גילי. "אם יש הרמוניה והמכונה עובדת טוב, אפשר להגיע לתוצאות. התפקיד שלי הוא לסייע להם עד המים: לדאוג להם בנושאי אירגון ובתקציבים – במיוחד בשנה הזאת, שנה אולימפית, שהיא הכי חשובה עבורנו".

בחודשיים הקרובים ינוחו השניים. אין יותר אימונים של ארבע פעמים בשבוע. מדי פעם יקיימו אימוני כושר – אבל לא יותר. "אנחנו עייפים מהשנה", הם מצטדקים. "בקושי יכולים לעלות על סירה וזה מצב מאוד לא בריא בשבילנו. אנחנו צריכים לאהוב להפליג. רוב האימונים משעממים מתוסר יריב ראוי שאפשר להתמודד עמו".

אימון ממוצע של השניים הוא תרגיל בתיפעול הסירה, תירגול פיסי ותירגול בריכוז, לא במהירות. הם צריכים לשמור על ריכוז מלא במשך 4 שעות ותסכימו שאין זה הדבר המעניין ביותר בעולם...

אורחים מחו"ל

"אם נתחיל כבר עתה להתאמן לקראת סיאול, אזי כשנגיע לשם לא נוכל להריח את הים או לראות סירה", אומר יואל. "אנחנו מתכננים להגיע לשיא באולימפיאדה. שלב הביניים יהיה באליפות העולם בהולנד".

בעוד חודשיים יגיעו לארץ כמה יריבי אימון מאירופה המושלגת. ישראל החמימה בחורף, במושגים אירופיים, קוסמת להם. יגיעו שייטים דנים, שזכו במקום הראשון בקוריאה וכן שווייצרים ואיטלקים המדורגים אף הם במקומות מכובדים.

בתחילת 1988, ייצאו סלע ואמיר לסבב תחרויות בעולם. רוב הזמן ישהו באירופה, אבל מתוכננת להם גם נסיעה לאמריקה, לברזיל. "נהיה שבועיים בארץ ושבועיים בחו"ל", אומר יואל. "המגמה היא לצבור כמה שיותר נסיון לקראת סיאול".

באולימפיאדה יפליג הצוות הישראלי רק בששה שיוטים, במקום בשבע שיערכו כל השאר. היום השני של התחרות חל ביום כיפור ובו אסור על ספורטאים ישראלים לקחת חלק. "אולי עד אז ישתנה משהו", אומר אלדד, "כי אנחנו עלולים להפסיד בגלל זה מדליה. לא תהיה לנו אפשרות להוריד את המיקצה הפחות טוב שלנו".

"סך הכל", מסכם יואל, "הים איננו חברת ביטוח".

יואל (משמאל) ואל[illegible] המקום השני מעיד על יכולת, לא יותר מזה, לפי שעה"

סוס עבודה

כך רואים אותו היום חבריו ששיחקו לצידו ■ אומרים שגם היה אחד מקורבנות שיטת הפיפטי־פיפטי (העקרון המקודש של חצי הפועל וחצי מכבי) בקביעת הרכבה של נבחרת ישראל בכדורגל, בתחילת המדינה ■ נחבא אל הכלים, צנוע ועניו, מושג בכדורגל של 47'–48' ובעיקר אחר כך ■ "פצצה" כתבו העתונים על בעיטותיו, שסללו את השערים למכבי ת"א ■ רק 5 הופעות בנבחרת ושער הסטורי לרשת ארסנל הגדולה, האימתנית, באיצטדיון הייבורי בלונדון, במדי נבחרת הפועל שנוצחה 6–1. אבל בעתונים כתבו אז: "מכבי ניצחה 1–0..." ■ צביקה סטודינסקי, בן 60

אלכס דורון

צבי סטודינסקי עם בתו ושלושת נכדיו

הוא היה סוס עבודה, בעל כושר טבעי בלתי רגיל, אימת ההגנות. בעיתונים מלפני 40 שנה, ציינו את הפצצה שלו – בעיטה אדירה, מהכנף השמאלית. בדרבי התל־אביבי שנערך סמוך לערב ראש־השנה תש"ח, באיצטדיון המכביה בצפון העיר, בנוכחות עשרת־אלפים איש – קהל ענק במושגי אותם ימים – ציינו כי "אילמלא כמה שחקנים חמומי־מוח, קהל עצבני ונרגז, סדרנים ששכחו את תפקידם ושופט שלא דייק בכמה רגעים מכריעים, היה המשחק יכול להיות משוכח עוד יותר". אבל הוא צויין שם לשבח כאחד משלושת השחקנים הבולטים. מכבי ניצחה 3–0, שני שחקנים הורחקו, הקהל תרר לשרה המשחק לחמש דקות ו"היינו עדים לכמה רגעי התאגרפות ערה ביותר וברוטאלית... האוירה היתה יותר מדי חמה", באותו משחק כדורגל, שכל־כך הרבה אלפים חיכו לו, ושבו היה "בוקס במקום כדורגל".

צבי סטודינסקי. מושג בכדורגל של ראשית המדינה. למרות שהיה נחבא אל הכלים, צנוע ושקט, רכש לעצמו צבא לא קטן של מעריצים צעירים, שרצו לחקותו. במגרשי המשחקים של ילדי השכונה בת"א של אז, אפשר היה לשמוע לא אחת כשמישהו היה מבקש להידמות לו, לא רק ל"אלילי הדור" ההוא: אלי פוקס, שייע גלזר, חורורוב.

עסקי בשר

40 שנה אחרי, צבי סטודינסקי, עדיין בעסקי בשר, אב לשלושה, סבא לשלושה, לא מכבר חגג את יום הולדתו ה־60, לאחר ניתוח החלפת עצם בירך, מצווה על ידי רופאו ללכת, והרבה, כדי להיגמל מהצליעה שמלפני הניתוח ולחזור להליכה רגילה,

אינו מרבה לבוא לכדורגל (ראה בנפרד), נפגש מעת לעת עם ידידיו מאותם ימים, נמצא הרחק ממוקד העניין.

יש לו במאזנו חמש הופעות בינארציות בנבחרת ישראל: מול יוגוסלאוויה, בקדם גביע העולם, באיצטדיון המכביה ב־1949, במשחק שנסתיים ב־2–5 לאורחים. שייע גלזר הבקיע את שני השערים. שניים מהחמישה שסגר חודורוב באו מהאחים צ'ייקובסקי; מול תורכיה ב־1950, במשחק רעים באיצטדיון המכביה שנסתיים ב־5–1 לישראל (שייע שלושער ויצחק גמבש שניים); מול תורכיה באיסטנבול, גומלין באותה שנה ו־3–2 לתורכיה (שני השערים – שייע); נגד יוון באתונה, ב־1953, בקדם גביע העולם 1–0 ליוון וב־1954, שוב נגד יוון, בקדם גביע העולם, 2–0 ליוון.

נולד בברלין ועלה לארץ בהיותו בן 7. אביו היה מתאבק במועדון היהודי המהולל "בר כוכבא ברלין". לקבוצה הראשונה של מכבי ת"א עלה מקבוצת הנוער "מיכאל", שם דבר באותם ימים. "כשכבר עבדתי, לפרנסתי, היה אבא בא לעתים קרובות להחליף אותי בעבודה, כדי שאוכל להגיע בזמן לאימון. את הדרך ממקום העבודה, ברחוב הירקון, ליד ככר סמואל ועד לאיצטדיון המכביה, עשיתי כמובן ברגל. על טקסי ספיישל לא שמעו אז".

יחד עמו, ל"ראשונה", עלו גם שייע גלזר ואברהם בנדורי. אלי פוקס ויוס'לה מירמוביץ' כבר היו אז במכבי ת"א המהוללת. "הגענו מ'מיכאל' לאחר הגמר הכפול בגביע הארצישראלי, נגד הפועל ראשל"צ, ב־1946. היתה זו הפעם היחידה שמראש קבעו שיהיו שני משחקי גמר. מכבי ניצחה 3–0 ו־3–1. לבשתי את החולצות 10 ו־11, לסירוגין, יחד עם יונה פוקס ומירמוביץ. שייע גלזר שיחק אז כמגן או כחלוץ מרכזי. כשהיה מגן, מילא מירמוביץ את תפקיד ה'צנטר־פור'. בשנות החמישים הייתי בחמישיית התקופה הטובה ביותר של מכבי עם 'פפו' ישראלי, יוס'לה גולדשטיין, שייע גלזר ומירמוביץ'".

כמה שערים הבקיע בקאריירה שלו, בליגה או בגביע? – "אז לא ניהלו 'בוכלטריה' כמו היום. הבקעתי שערים לא מעטים, אבל כמה אינני זוכר.

עתון תורכי הציג את כוכבי מכבי ת"א ונבחרת הכדורגל, בעת שהנבחרת הופיעה באיסטנבול. מימין: חליבנר, סטודינסקי וגלזר

בימים אלו החלה, רשמית, שנת ה־40 למדינת ישראל. יהיו במהלכה אירועים רבים, חגיגיים, בתחומים שונים ומגוונים ויוזכרו, מן הסתם, שמות שעשו את החדשות בימים הגדולים של תש"ח. בכורח הנסיבות לא היה הספורט, באותם ימים, מה שהוא כיום – ובכל זאת היו בו לא מעט כוכבים, יעדי חיקוי לצעירים ודמויות שהיו נערצות על דור שלם. רובם – צנועים, נחבאים אל הכלים, ספורטאים אמיתיים עם השגים שתאמו את התנאים הקשים של אז – נעלמו, אחר שנסתיים פרק הספורט שלהם. מה עלה בגורלם מאז ועד עתה? היכן הם היום? סידרה זאת מיועדת לסיפוריהם של כמה מהכוכבים הבולטים של תש"ח

פעם נסעתי לאנגליה כשחקן חיזוק של הפועל ת"א והבקעתי שער ב'הייבורי' נגד ארסנל. אבל ארסנל ניצחה 6–1. בכמה עיתונים באותם ימים כתבו: 'מכבי ניצחה 1–0'"...

אז לא ספרנו שערים

שיחק גם בנבחרת צה"ל, שאנשיה גוייסו במיוחד להופעה בקפריסין. "לבשנו מדים והיינו מחויילים לכמה חודשים, רק למטרה זו".

כיוון שנודע ביכולתו לרוץ, בעיקר מרחקים ארוכים – ובתקופה מסויימת ניסו לדבר על ליבו שיעבור לעסוק בריצות ארוכות באתלטיקה – נקרא לעתים קרובות להשתתף במירוצי הלפיד וב'מירוץ' העצמאות התחרותי.

"איך קבעו שאשחק כקיצוני שמאלי? – זה בהחלט סיפור משעשע. הייתי מהיר מאוד, ואמרו שיש לי 'רגל שמאל לא רעה'. למעשה לא הייתי שמאלי טבעי. אבל שיחקתי תמיד עם גדולים ממני, ואני הקטן והצנום נרחקתי־נדחפתי לשוליים, לשמאל. עד שהתרגלתי. כשהגעתי לנוער שאלו אותי 'מה אתה משחק?' עניתי: קיצוני שמאלי. במכבי התלהבו נורא כי חשבו ש'תפסו מציאה'... היה לי כושר לרוץ הרבה, ולפני כל אימון וגם לאחריו נהגתי להקיף את המסלול באיצטדיון המכביה לפחות 10 פעמים. אז חשבו שזה משהו מיוחד במינו. בשבילי לשחק 90 דקות לא היתה בעיה. היתה תקופה ששיחקתי בקבוצת מילואים, ואחר־כך מיד בקבוצה הראשונה, כי חסר מישהו להשלמת ההרכב".

למראה הפליאה שסיפורו מעורר הוא ממהר להסביר: "אז לא היתה בעיה. היה אפילו קל לשחק יותר מהיום, כי שיחקו עם חמישה חלוצים, ואילו היום משחקים רק עם שניים שתוקפים קדימה. הסגנון של היום מעורר אצלי תמיד שאלה: 'מתי יתנו שם שער, כשלמעלה נמצאים רק שניים?' לשחקנים שלנו אין, לצערי, כושר גופני כמו לאנגלים, וזו בעיה".

שייע מסיים בחולצה קרועה

"אני עשיתי את העבודה השחורה. הייתי מכין הכל לשייע גלזר, שהיה המוציא לפועל. לדעתי עד היום לא קם בישראל שחקן מבקיע שערים כמוהו, וזאת, עם כל הכבוד שאני רוחש לכמה מכוכבי ההווה. שחקני הקבוצות היריבות, במיוחד אלו שבאו מחו"ל כדי לשחק נגדנו, לא ידעו כיצד לבלום אותו, ואז הם היו אוחזים בבגדיו. לא, לא הלכו אז בסאת כמו היום. לא פצעו בכוונה. אז מה קרה? – שייע היה מסיים משחקים קשים כשחולצתו קרועה".

– מי היו "אלילי" הכוכבים של אז שהעריץ?

"גאול מכליס, שהיה אז הגדול מכולם, וזכיתי לשחק יחד עמו. הוא מילא תפקידים זהים לשלי. ואלי פוקס, נויפלד ומייטנר, חלוצי מכבי או 'דוקטור' ארליך מהפועל. איש מאיתנו שעסק בכדורגל שמלפני 40 שנה לא חלם אפילו שזה יתפתח למה שהוא היום".

כשפרש, בגיל 30, ב־1957 – "התאים לי אז לפרוש. לא התפרנסתי מכדורגל" – ערכו לו מסיבה צנועה, ויחד עם עוד שחקנים שפרשו יחד עמו, קיבל גביע קטן – "לא כמו היום, שעל כל דבר זוכים ל'מין בומבה' שכזו"...

מכבי ת"א של '47 (הצילום נעשה בעת משחקה עם מ.ט.ק. ההונגרית, 2-2). עומדים משמאל: אלי פוקס, מיכאל גרסטל (על־שמו נקראה מכבי מיכאל), יונה פוקס, יוסלה מירמוביץ', המאמן אגון פולאק, ישראל אייזמן, צבי סטודינסקי, גורפינקל, נעמן, שלומזון, "פטקה" (איש האפסנאות והתחזוקה). כורעים, משמאל: אהרון סידי, שייע גלזר, השוער איזה, אברהם בנדורי, בנימין חסון

"קוניאק הוא נשמה טובה"...

ישראל (חלוואלה) חליבנר, חבר קרוב במיוחד, איש מכבי ת"א: "צביקה, שבילדותנו כינונו משום מה 'קוניאק', הוא 'נשמה טובה'. בניגוד לאחרים, לא היו עליו בריחות. אלא שמדי פעם, בזמן משחק, היתה היד יוצאת לו מהכתף. יוסל'ה מירמוביץ' היה זה שהופקד לטפל בבעיה, ובעוד כולם חרדים ומבוהלים מה יהיה, ולא מוכנים להסתכל בפניו הנאנקות מכאב של צביקה, הוא זה שראג בקור־רוח להכניס את היד חזרה למקום. שייע גלזר, הברחן בחבורה, היה נוהג לומר כי יוסל'ה מכניס את היד האחרת... משחק אחד שיחק סטודינסקי עד הסוף, כשירו הנקועה צמודה לחזהו, וכך היה בכל פינה במגרש, ובעט את הבעיטות האדירות שלו.

"הוא היה שחקן קבוצתי ממדרגה ראשונה. לקח ללב כשלא הלך. לדעתי, היה אחד מקורבנות ה'פיפטי־פיפטי' הארור, שעל־פיו התנהל אז הכדורגל שלנו, ולכן לא נקרא מספיק פעמים לנבחרת וקופח, עד שפרש.

"לא הולך למשחקים, אין מה לראות"

"התרחקתי מהכדורגל. כמעט שאינני הולך למשחקים. יש הרגשה שאין מה לראות, ברוב המשחקים. חבן אמנם מנסה לעתים בוויכוח שפורץ בינינו 'לזרוק': 'ואתם שיחקתם יותר טוב?' אבל אני סבור שאמנם כך. כן, חובה לומר מיד: יש לפעמים משחקים טובים. שמעתי שבית"ר ירושלים, למשל, נותנת לעתים הצגת כדורגל נאה. אבל יש לי רושם שהשחקנים של היום חסרים את הרוח החברית שהיתה לנו אז. היום זה הכל עניין של כסף, הכל ממוסחר. מדברים דרך עורכי־דין, ואלו עושים כסף מכל העניין הזה. אני אמנם לא מאלו שאומרים כי בימיהם היה הכל טוב יותר, אבל עובדה שבימי הכדורגל שלי היינו יותר־יחד, בילינו יחד, טיילנו יחד. החיים שלנו התנהלו ביחד – ולכך היתה כמובן השפעת גומלין במגרש. אצלי, כשמשהו במשחק לא היה הולך, הייתי ממהר להתאמץ יותר אחר־כך. כל דבר 'הזיז' לי. ואת זה אני לא רואה היום.

"אין ספק התנאים כיום טובים בהרבה מאלו שהיו לנו. אין מה להשוות. יש רק על מה לקנא. הכדורגל אמור היה לפיכך להיות יותר טוב, אלא שיחסית למספר התושבים של ת"א אז, באים כיום פחות אנשים למשחקים. דרבי עם עשרת־אלפים איש, בת"א של 1947, זה היה משחק אדיר. אז התעניינו, כנראה, יותר.

"אני מניח כי אחת הסיבות לכך היא שנתקלים במגרשים בתופעות שליליות, שרק מרחיקים את הקהל מהיציעים. אז לא ישבו אולי על מושבי פלסטיק, כמו בתא הכבוד באיצטדיון ר"ג כיום – אבל היתה חוויה. כיום, כשמישהו כבר קונה כרטיס במחיר נכבד, ומגיע כחצי שעה לפני המועד ליציע, יגלה כי מקומו תפוס, שאין סדרן, אין משטרה, יש רק צעקות, ליכלוך, גרעינים, מי שמנסה לעשות סדר מסתכן ש'יחטוף' מכות מאיזה בריון. בכדורגל כזה אין כל הנאה ולמרות שאני אוהב כדורגל, אחרי הכל גרלתי בזה, אותי לא רואים כיום ביציע".

תחזיטוטו

שישו שכטמן

תחזית למחזור 9

1. מכבי חיפה – שמשון. "סנו־נית אחת איננה מבשרת את האביב". הנקודה שהשיגה מכבי חיפה, מול ת"א בשבת שעברה, הושגה בקושי וללא כדורגל טוב מצידם. חוץ מזה אתם יודעים שאנחנו לא ניכשל יותר אצל "הירוקים"... משולש.

2. בית"ר ירושלים – הפועל ב"ש. האלופה שלנו איננה במיטבה אם לנקוט בלשון המעטה. באר־שבע הנחילה לבית"ר את אחד משני הפסדיה בשנה שעברה. למרות שלשחקני בירת הנגב קבוצה נחמדה, בית"ר לא תפסיד פעמיים ברציפות. 1, x.

3. לוד – הפועל פ"ת. האורחים, אחרי שלושה נצחונות רצופים, משתפרים ממשחק למשחק. לוד שמחפשת את הנצחון הראשון השנה, לא מצליחה לשחק כדורגל. x, 2.

4. חולון – בני יהודה. האורחים השיגו בשבת שעברה את נצחונם הראשון השנה בצורה מאוד מאוד לא משכנעת. חולון לא ניצחה מהמחזור הראשון, אבל משחקה בכלל לא רע. נצחון שני לחולון.

5. מכבי פ"ת – מכבי נתניה. השבוע צפויים לנו בטופס יותר סימוני 2 מאשר בשבת שעברה (אחד בכל הטור). אחד מהם יהיה במשחק זה שבו עדיפותה של נתניה מכרעת.

6. בית"ר ת"א – הפועל כפ"ס. אלמלא רשימת הפצועים והנעדרים בקבוצה הבית"רית, לא היינו מהססים להמליץ על 1 "סולו". במצב הנוכחי נוסיף גם תיקו.

7. מכבי ת"א – הפועל ת"א. אחרי שנים רבות של משחקי דרבי בבלומפילד, יהיה הפעם המפגש באיצטדיון ר"ג, שתי הקבוצות הן היחידות בליגות הבכירות שטרם הפסידו העונה. אנחנו מאמינים שמכבי עדיפה ותנצח. 1 "בלי פחד".

8. בית"ר נתניה – מכבי שעריים. נתניה ירדה מן הליגה הלאומית לפני שנה; שעריים – לפני שנתיים. לפי מצב העניינים אצלן, עכשיו, הן עלולות השנה לרדת יחד לליגה א'... משולש.

שיטה מצומצמת

משחק	בסיס	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	2 x 1	2	x	1	2	x	1	2	x	1
2	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1
3	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x
4	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
5	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
6	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1	x 1
7	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
8	2 x 1	x	1	2	1	2	x	2	x	1
9	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
10	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x	2 x
11	2 x 1	1	2	x	x	1	2	2	x	1
12	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
13	2 x 1	2	2	2	x	x	x	1	1	1
14	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1	2 x 1

שלשות 5
כפולים 4
טורים מלא 3888
טורים בשיטה המצומצמת 54

שיטות מלאות

משחק	סולידי	הפתעות	הגיוני	לעשירים
1	x	x	1	x
2	1	2 1	2 1	1
3	x 1	x 1	x	x
4	x	1	2 1	2 x 1
5	2	2 x	x	2
6	x 1	2	x 1	1
7	x	2 1	1	2 x 1
8	x	2	1	1
9	2 x	2 x	1	x 1
10	x	2	2 x	2 x 1
11	1	1	x 1	1
12	x 1	x 1	2 1	x 1
13	1	1	x 1	2 x
14	x	1	x 1	x 1
שלשות	–	–	–	3
כפולים	4	6	8	4
טורים	16	64	256	432

9. מכבי יפו – הפועל ר"ג. במשחק זה וגם במשחק מספר 12 בטופס זה, אנחנו מציעים לשחק לפי הסטטיסטיקה: עברו שבעה מחזורים והפועל ר"ג טרם סיימה, אפילו לא משחק אחד בתיקו. איך זה יכול להיות? x "סולו".

10. עכו – יהוד. בעכו התקיים בסוכות פסטיבל של הצגות. יהוד נותנת "הצגות כדורגל" כבר חודש ומשחקת ממש יפה. נראה לנו שיהוד תהיה "הכוכב" ועכו "שחקנית המשנה"... x, 2.

11. חדרה – בת־ים. המשחק נראה לפני השריקה כמו נצחון בטוח לחדרה. כמו שאמרנו בשבוע שעבר, בת־ים גמרה את ההתאקלמות בליגה הארצית ומשחקת טוב. כל תוצאה אפשרית.

12. הפועל טבריה – הפועל חיפה, ראה משחק 9.

13. הכח ר"ג – עמידר. דרבי בין שתי קבוצות שהמרחק בין מגרשיהן הוא 250 מטר ובכל שהן לא מרכיבות קבוצה אחת, רצינית. עמידר לא משכנעת אבל "מומחית" למשחקי דרבי. משולש.

14. יבנה – הפועל ירושלים. שתי הקבוצות נראות טוב ומשחקות טוב. למשחק בשבת תהיה השפעה רבה על הזכות לעלות ללאומית בסוף העונה. מי שתשתחרר ראשונה מן המתח והעצבים - תנצח. פחות ממשולש לא מספיק.

ליגה לאומית
(לאחר המחזור ה־7)

.1	מכבי נתניה	7–15	16
.2	הפועל ת"א	2– 7	15
.3	מכבי ת"א	8–15	13
.4	בית"ר ת"א	5–10	12
.5	הפועל כפ"ס	5– 7	11
.6	הפועל פ"ת	7– 8	11
.7	הפועל ב"ש	4– 4	9
.8	בית"ר ירושלים	11–11	8
.9	בני־יהודה	6– 6	7
.10	שמשון ת"א	6– 5	7
–	צפרירים	6– 5	7
.12	מכבי פ"ת	7– 3	3
.13	מכבי חיפה	7– 3	3
.14	הפועל לוד	21– 3	2

ליגה ארצית
(לאחר המחזור ה־7)

.1	הפועל ירושלים	8–13	16
.2	הפועל טבריה	2–13	15
.3	מכבי יבנה	6–10	14
.4	הכח ר"ג	6–10	13
.5	הפועל ר"ג	8– 9	12
.6	הפועל חיפה	6– 7	12
.7	הפועל יהוד	10–12	10
.8	הפועל חדרה	11–13	9
.9	הפועל בת־ים	7– 5	8
.10	מכבי יפו	4– 3	7
.11	מכבי עמידר	11– 8	6
.12	שעריים	10– 8	5
.13	בית"ר נתניה	11– 6	4
.14	הפועל עכו	12– 5	2

הגיעו נעלי ריצה דגמי 87

לה קוק ספורטיב

ניתן להשיגם בבל חנויות הספורט

הפצה ושיווק ע"י

יעקב רובינשטיין בע"מ

רח' עמל 29, קרית המלאכה תל־אביב, טל' 820036, 811960

מאיר רבי

גם השבוע זוכה יחיד בטוטו

ביותר מ-550,000 ש"ח

השבוע בטוטו במשחקי הליגות הלאומית והארצית מינימום הפרס הראשון:

550 אלף ש"ח

מה יהיה? יהיה טוטו

מינימום בכל הפרסים: 250,000 ש"ח

ספורט טוטו

המועצה להסדר ההימורים בספורט

היׂשג מרשים למכבי צבר ראשל"צ, שהועברה ממחוז למחוז ■ יש דרבי גם בכרמיאל

מכבי ת"א. עומדים מימין: אחי אבנון, גיא ויינשטיין, תומר דותן, ליאור הנדלר. המאמן מישל בוחבוט. כורעים: שש צורי, אורן קטן, רועי בלסרסקי, אלון פורה, רן פדלון, אמיר קלדרון. (צילם: נאור רהב)

"צבר": שנה וחצי ללא הפסד

צבי גלפרין

מכבי צבר ראשל"צ היתה לפני שנה אלופת מחוז מרכז והעונה העבירו אותה למחוז ת"א א', הנחשב לקשה במחוזות ליגה הילדים. ההעברה הזו לא השפיעה עליה עדיין – ומאז כשנה וחצי לא הפסידה עדיין. במשחק האחרון ניצחה את מכבי מרכז ר"ג 38–36.

התוצאות שנתקבלו מאיגוד הכדורסל:

● גליל עליון: מטולה – מלכיה 35–17, הגושרים – סאסא 38–31.

● צפון: מחניים – איילת השחר 48–22, קצרין – מרום גליל 55–27, אליצור צפת – ראש פינה 40–33, חוקוק – הפועל צפת 45–29.

● עמק הירדן: גוש חיספין – רמות גולן 62–59, אפיקים – לביא 50–47, טבריה – בני יהודה רמות גולן 85–18.

● בית שאן: הפועל יזרעאל/עפולה – ניר דוד 73–11, אליצור שדה אליהו – שדה אליהו צעירים 62–10, קישון יזרעאל – בית שאן 60–40, קיבוץ יזרעאל – עין חרוד איחוד 49–44.

● עמקים: מרנין טבעון – נצרת עלית 40–35, יפעת – קישון העמק 46–29, עוגר עפולה – קרית טבעון 36–22, דברת – נהלל 51–45, הרי אפריים – יקנעם מגידו 33–32.

● מפרץ: מכבי כרמיאל – הפועל כרמיאל 61–32, מכבי כרמיאל – מג'דל כרום 48–23, אליצור עכו – מג'דל כרום 35–33, בני ביאליק – כפר יאסיף 31–8.

● חיפה: מכבי מוצקין עירוני – אליצור קרית שמואל 59–15, קרית ביאליק – חיפה כפר גלים 67–28.

● חדרה: מכבי חדרה – הפועל ג'ת 49–17, גבעת אולגה – מעגן מיכאל 34–28.

● שומרון: גבעת חיים מאוחד – גבעת חיים איחוד 49–22, מגל – מכבי יהודה חדרה 41–36, כפר ויתקין – משמר השרון 41–30.

● נתניה: אליצור מ.ס. נתניה – חרות 41–18, שפיים – קובה נתניה 23–18, קובה נתניה – אליצור נתניה 44–9, מ.ס. אבן יהודה – מכבי נתניה 42–10.

● שרון: שקד רעננה – יחדיו רעננה 54–35, רעננה צפון – רעננה מזרח 30–20, מכבי כפר סבא – צעירי הרצליה 45–29, אלפי מנשה – הפועל כפ"ס 48–43.

● פ"ת: הרס גבעתיים – מודיעים 46–19, גבעת השלושה – כלנית הוד השרון 57–15, דקל רעננה – צעירי רמת השרון 2–0 (טכני).

● דן: תפוח קרית אונו – הפועל ת"א צפון 36–18, בני הרצליה – סער ר"ג 71–27.

● ת"א א': מכבי הוד השרון – בני יהודה ת"א 54–38, בני יהודה – אליצור בת ים 55–14.

● ת"א ב': ערן פ"ת – מרכז רעננה 58–48, ארז רמח"ש – מכבי ת"א 48–27, שמואל קרית אונו – מכבי ת"א 34–30, מרכז רעננה – שלום ר"ג 51–48, הפועל ת"א – הפועל הדס חולון 37–35.

● שפלה: מכבי יפו – גוה גולן 31–26.

● מרכז: רמת אפעל – בני יהודה ברכור 70–10, נוה מונסון – מרכז ת"א 61–40, הרצל יהוד – הפועל יהוד 38–26, חרוב חולון – לוד 42–34.

● שורק: הפועל נען – סלע ראשל"צ 55–44, נס ציונה – רמת אליהו 58–32, מכבי רחובות עירוני – מכבי רחובות 49–43.

● ירושלים: אליצור ירושלים – אליצור עוזיאל 63–11.

● דרום א': גדרה – אליצור אשקלון 41–40, הפועל אשדוד 50–30.

● דרום ב': גת – עירוני קרית גת 57–35, אופקים – גוש קטיף 48–12, בארי – זית שער הנגב 33–31.

● נגב: בניש חצרים – הפועל עומר 84–46, רביבים – הפועל חבל אילות 36–30, רביבים – ערד 38–23, ערד – תמר ערד 54–12, עומר עומרים – רמת הנגב 94–28, הפועל ב"ש – אליצור דימונה 35–31.

ליגת הילדות

● צפון: דפנה – חוקוק 46–19, כפר סולד – נאות מרדכי 26–13, מכבי מטולה – נאות מרדכי 25–22, ראש פינה – מכבי מטולה 32–18, הפועל דפנה – ראש פינה 38–25, כפר סולד – חוקוק 39–22.

● עמקים: עפולה – שדה אליהו 70–8, בית אלפא – ניר דוד 57–4, עין חרוד איחוד – שדה אליהו 54–16, בקעת בית שאן – גליל תחתון 32–12, בית אלפא – עפולה 43–37, עין חרוד איחוד – גליל תחתון 37–27, עמק הירדן – בקעת בית שאן 32–18, עמק הירדן – ניר דוד 31–30.

● חיפה: יפעת – שדות ים 41–22, מחוז חיפה – הפועל נהריה 58–8, מחוז חיפה – גבעת חיים 2–0 (טכני), שדות ים – נהריה 69–18, עין דור קישון – מגידו הרי אפריים 51–23, גבעת חיים – עין דור קישון 53–29.

● מרכז: יחדיו רעננה – חרות 23–6, לכ"ן רמת־השרון – בני הרצליה 33–10, לכ"ן רח"ש – מכבי רעננה 49–17, כפר הס שפיים – אליצור בני ברק 33–18, אליצור בני ברק – מכבי רעננה 27–7, אליצור ר"ג – בני הרצליה 2–0 (טכני), הפועל ת"א – אליצור ר"ג 54–17, מכבי רמת חן – חרות 24–14, הוד השרון – מכבי רמת חן 49–37, הפועל ת"א – חרות 56–14, הפועל ת"א – הוד השרון 65–23, כפר הס שפיים – מכבי רעננה 37–4, בני יהודה – יחדיו 70–2.

● דרום: סלע ראשל"צ – אליצור חולון 54–28, אליצור חולון – סביון 53–5, אליצור חולון – קרית שרת 21–9, בני יהודה רוקח – קרית שרת 31–12, אליצור קרית אונו – אליצור ראשל"צ 37–23.

"יש עתיד" ליגת הילדים בחסות
NBA
SPALDING
היבואן בישראל: ★ טל־נל בע"מ, רח' הכדר 4, נתניה 052־336282

המעודדות של הפועל חולון־כדורסל, בטורניר הכדורגל של הבדווים

הלהיט החם החדש של הבדווים בנגב הוא הכדורגל ■ בטורניר שנערך בבסיס צבאי אפשר היה לראות שילוב בלתי אפשרי: חיילים, מעודדות חטובות, כדורגלנים ובדווים זקנים שבאו להריע להם

חאפלת כדורגל

אורי בינדר

המעבר ההדרגתי של הבדווים בנגב, מחיי נוודים לישיבת קבע בעיירות, מביא עמו גם תחומי התעניינות חדשים שבהם הם מגלים יכולת והתלהבות.

הלהיט החם ביותר, ההולך וכובש לו מקום של כבוד בקרב אוכלוסיית הבדווים בנגב, הוא הכדורגל. תחילה נבנו מגרשים לא מסודרים, לאחר מכן באה מצידם הדרישה להתקין במגרשים גם דשא. כך ראינו בעיירה רהט את מגרש הדשא המטופח של הפועל אל־עוברה.

ההתעניינות הביאה באורח טבעי גם לגילוי כמה כשרונות שאולי עוד נשמע עליהם. לא רק שאפיק אל־ תוזיל, הראשון בכוכבי הכדורגל של הבדווים, הנחשב בעיניהם לכוכב גדול, כוכב עולה ומבטיח – עד אשר נפצע בתאונת דרכים קשה וטרם שב לפעילות. אחריו דיברו על עלי אבו־דביעה, ששיחק בקבוצת הפועל ערד (קבוצה זו דרשה עבורו סכומי כסף גדולים, ולפיכך לא יצאה אל הפועל עיסקת העברתו לקבוצת הפועל באר־שבע). העונה הצטרף הכדורגלן המוכשר, אך חסר הנסיון הזה בניהול משא ומתן, לקבוצת בית"ר באר־שבע.

לא מכבר ראינו אותו משחק עם חבריו מהעיירה כסייפה, בטורניר כדורגל מיוחד במינו. בבסיס חיל־האויר בנגב נערך טורניר לציון ארבע שנים להקמת המיתקן הצה"לי, שנבנה כידוע על האדמות של הבדווים. מאות נכבדים וצעירים בדווים הגיעו למקום כדי לצפות במשחקים. חיילים הגישו כיבוד לשייח'ים, ובהפסקה נענעו את גופן החטוב, להקת המעודדות של הפועל חולון, לצלילי מוסיקה משובבי נפש.

הצירוף הבלתי שגרתי הזה – צה"ל, המעודדות, כדורגל ובדווים צעירים ומבוגרים – יצר אוירה ססגונית במגרש הכדורגל של הבסיס המשווע לתרומה נאה, כדי לרכוש... מכסחת דשא גדולה וטובה.

במשחק הראשון בטורניר גברה נבחרת שוטרי מרחב הנגב על הבדווים מערוער. המשחק היה נוקשה והשוטרים הפגינו בו עליונות ברורה בהתקפה. במשחק השני הוליכו הבדווים מכסייפה בשער מבעיטת 11, אולם חיילי הבסיס הגיבו בארבעה שערים – ועלו לגמר.

השוטרים התכוננו היטב לטורניר הזה, תחת שרביטו של מאיר הלימי, מאמן בית"ר באר־שבע. הם ביקשו לזכות בגביע ושיחקו בזהירות מרובה. אחרי מחצית עקרה משערים, הפתיעו השוטרים את החיילים בהתקפה מתפרצת אחת – וזכו בגביע.

בין הצופים ולהבים אפשר היה למצוא גם את השייח'ים ונכבדים אחרים מזקני הבדווים בנגב. גם הם צעקו ועודדו את שחקניהם

צילומים: אסנת תמם (פוטו מטריקס)

ספר הטיולים החדש של עודד פיינגרש.

מסלולי טיולי

מסלולי טיולי

סדרת צבע בטבע

הליברו הטוב ביותר

פטריק בטיסטון החליף את המדים הכהים של האלופה, בורדו, לטובת האדומים־בהירים־לבנים של מונאקו – הקבוצה של הנסיכות המפורסמת, שמאמצה הוא יהודי ■ רואה לפניו עתה אתגר חדש, גם משום שמשחק בחברתם של האנגלים הודל והייטלי ■ עד כה רק הצלחה

פטריק בטיסטון השפעה חיובית על שאר השחקנים

שאול להט

בגיל 31, שוב נטל פאטריק באטיסטון את מקל הנדודים. לאחר ששירת נאמנה את מץ, סס.אטיין ובורדו, נחת בתחילת העונה במונאקו – הנסיכות הזוהרת שלמרגלות הצוק המפורסם. הקפטן לשעבר של אלופת צרפת, בורדו, החל איפוא את העונה ה־12 שלו בליגה הראשונה, במדים האדומים־לבנים. הכל תמהו מדוע בחר דווקא בקבוצת הריוויירה, שעה שהצעות מפתות מקבוצות גדולות יותר לא חסרו לו.

אבל, כפי שהוא עצמו אמר: "עד עכשיו קשה לי להסביר מה הסיבה שגרמה לי לעזוב את בורדו. היה לי טוב שם ומעמדי היה איתן. אבל רציתי לטעום משהו אחר ולנסות הרפתקה חדשה. בינתיים אני נהנה מכל רגע במונאקו. נזקקתי לזמן כדי להכיר את חברי החדשים".

הצלחות ראשונות

עם באטיסטון, מאבריס מג', האנגלים גלן הודל ומארק הייטלי ועם מאמן שלא היה בה בעונה שעברה, ארסן ווגנר, מונאקו נראית בינתיים כקבוצה הבנויה היטב. מאז החלה העונה לפני 16 מחזורים, היא מוליכה את הטבלה – אף כי יתרונה הצטמצם מעט בשבועות האחרונים. מספר הנצחונות בהן זכתה הוא עדיין הגדול ביותר מבין 20 הקבוצות שבליגה. גם הפרש השערים לזכותה הוא הטוב ביותר. הצלחה מרשימה, לכל הדעות. לבאטיסטון שאיפות מוצהרות לזכות עם מונאקו באחד מהתארים העונה. אינו מתכוון לבלות או להעביר את שארית ימיו על הספסל, ללא תואר.

כמי שהתאמן אצל מאמנים בכירים כמישל הידלגו, הנרי מישל או אמה ג'קה, התרשמותו ממאמנו החדש טובה ביותר ואין זה דבר של מה בכך. "ווגנר משתמש במלים הנכונות כשהוא פונה לשחקנים. הוא החלטי ובטוח בעצמו", סיכם פטריק את דעתו על איש המקצוע המדריך אותו.

עוד טוען בטיסטון כי על אף היות ווגנר מאמן המשתייך לדור החדש, הוא מזכיר לו את מאמנו לשעבר בבורדו, ובמיוחד בכל מה שנוגע לצד המקצועי שלו: הוא מסביר לכל שחקן ושחקן את תפקידו ואת אחריותו וביטוי לכך ניתן אחר כך במגרש.

מאמן מונאקו ווגנר איש מקצוע מהדור החדש

בטיסטון דוחה את כל ההתקפות והביקורת על שילוב שחקנים אנגלים בליגה הצרפתית, עקב כשלונם מחוץ לגבולות ארצם. "למרות שהאנגלים לא כל־כך אוהבים לזוז מארצם, אני בטוח בהצלחתם של הודל והייטלי. הפעם, מרובר בקליברים רציניים. עד כה גילו השניים כושר הסתגלות טוב לסביבתם החדשה, לאוירה וגם לחום בדרום צרפת – אף כי החום הגדול, של שיא הקייץ, עוד לפניהם. הייטלי עוזר להודל, שזו יציאתו הראשונה מחוץ לבריטניה. בתור מקצוענים אמיתיים, אין לי ספק שלא יהיה צורך בדירבונם. ה־FIGHTING SPIRIT והמוטיבציה הגבוהה שלהם, יתנו ביטויים על המגרש ואני משוכנע שיכאיבו להרבה קבוצות", הכריז בטיסטון בימים אלו.

בטיסטון מקווה, בעזרת מונאקו, לחזור למדים הלאומיים. הוא נאלץ לעזוב את בסגל, עקב פציעה. בניגוד לכמה "עריקים", הוא הכריז שאין זה הזמן לזנוח את הנבחרת, כשהתוצאות שהיא משיגה באחרונה כה מאכזבות. "זה לא יהיה הוגן מצידי להפסיק את פעילותי בנבחרת, כשאין יד מכוונת לילדים המוכשרים". אכן, שחקן וארם למופת.

עוד מוצר של אלוס

על אף שמשחקי גביע אירופה לקבוצות יחסרו לו העונה, בטיסטון מאושר ומאמין שיצליח באתגר החדש. "עצם העובדה שאנו משוחררים מגביע אירופה חייבת לעזור לנו להתרכז בליגה", אמר. כספורטאי אמיתי, הוא מפרגן לבלם הקרמי, רמי ווגל. "עזבתי את ספשט (בלם בורדו) שמוצאו מחבל אלזס והגורל הועיד לי בלם אלזסי אחר. מכיוון שחבל אלזס מייצר רק מוצרים טובים, אין לי ספק לגבי כישוריו של ווגל התמיר".

במשחקים הראשונים של העונה, הוכיח בטיסטון שהוא עדיין הליברו הטוב ביותר בצרפת. השקט, הנסיון והיציאות בעיתוי הנכון, הוסיפו רבות למשחקה של מונאקו, המאומצת בידי גדול האופטיקאים בצרפת, היהודי אלן אפללו. למנטאליות של בטיסטון יש השפעה חיובית על יתר שחקני הקבוצה.

חובבי הכדורגל הצרפתי יעקבו איפוא מקרוב אחר בטיסטון ומונאקו – ויצטרכו להתרגל לראותו מופיע במדים הבהירים יותר, לאחר האדום הכהה (מץ), הירוק (סנט אטיין) והכחול כהה (בורדו).

אכן, זו הפעם הראשונה בקריירה שלו שבטיסטון לובש חולצה בהירה שכה מתאימה לגוון השחום שלו.